literatură română contemporană

eugen evu

penultimul romantic

MINERVA

EDITURA MINERVA

Literatură română
contemporană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
EVU, EUGEN
Penultimul romantic / Eugen Evu ; pref.: Tudorel Urian. - Bucureşti : Minerva, 2012
ISBN 978-973-21-0867-3

I. Urian, Tudorel (pref.)

821.135.1-1

Copyright© 2012 Eugen Evu şi Editura Minerva
pentru prezenta ediţie

MINERVA S.A.
Redacţia şi sediul social
B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, Bucureşti,
O.P. 82 – C.P. 38
Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09
www.edituraminerva.ro

Tipărit la *GLOBAL VISION PRINT*

Eugen Evu

Penultimul romantic

Prefaţă de Tudorel Urian

Editura Minerva • Bucureşti 2012

Coperta: Victoria Argint

Redactor: Pavel Perfil
DTP: Carmen Diana Mateescu
Corectură: Gabriela Ilincioiu

AUTOPORTRET LIRIC

Din 1972, când a debutat cu volumul *Toate iubirile,* până în prezent, Eugen Evu a scos nu mai puţin de 48 de cărţi, majoritatea de poezie. A fost tradus şi recenzat în mai multe ţări, despre opera sa au scris personalităţi de primă mână ale literaturii române precum Ştefan Augustin Doinaş, Laurenţiu Ulici, Ion Mircea, dar, în mod surprinzător, numele său nu apare în clasamentele şi clasificările generaţioniste sau în cele mai importante istorii literare publicate în anii din urmă (Alex Ştefănescu, Nicolae Manolescu). Cum nu este singurul scriitor foarte prolific aflat în această situaţie, m-am întrebat cum este posibil ca autori cu o operă atât de bogată, beneficiind şi de semnele recunoaşterii internaţionale, să nu-şi găsească un loc bine definit în cadrul generaţiei de care aparţin, emblematică pentru una dintre vârstele literaturii române. Firește, primul lucru care îmi vine în minte ţine de teoria conspiraţiei: invidia criticilor în faţa unei opere atât de extinse, inclusiv la nivel internaţional. Argumentul e şubred pentru că, mergând pe linia lui, niciun poet cu adevărat valoros nu şi-ar mai găsi locul în vreo istorie a literaturii române. Cu cât poetul ar fi mai valoros, invidia ar trebui să fie mai mare şi nimeni nu ar mai putea deveni erou de istorie literară. Or, slavă Domnului, istoriile literare sunt pline de poeţi valoroşi. De fapt, cred că la originea acestor absenţe stă cu totul altceva: excesiva expunere în actualitate a autorilor de acest tip. Când publici două-trei cărţi pe an şi, mai ales, ai puterea să te reinventezi ca poet cu fiecare nouă apariţie, să

îţi adaptezi discursul liric la timpul prezent al fiecărui moment literar, nu mai aparţii integral generaţiei sugerate de vârsta ta din buletin sau de anul debutului tău editorial. Pentru că atunci când vorbim de generaţie literară avem în vedere nu doar cronologia, ci şi apartenenţa la un model estetic şi la un sistem de valori specifice întregului grup, dincolo de elementele individualizatoare ale fiecărui scriitor care îl compune. La capătul lecturii unui volum precum *Penultimul romantic,* de Eugen Evu, nimeni nu cred că ar putea să spună fără drept de apel că este o creaţie aparţinând generaţiei poetice ’70. Sunt prezente acolo elemente care ţin de textualismul anilor ’80 (citatele şi aluziile culturale, *clin d’oeil*-ul, autoreferenţialitatea poemului, ironia şi autoironia, sugerate de chiar titlul cărţii), dar şi teme şi soluţii stilistice ce ţin de postmodernismul actual. Şi atunci, punându-mă în haina istoricului literar, nu pot să nu mă întreb unde aş putea să îl situez pe poetul Eugen Evu şi să nu constat că oriunde l-aş situa, nu ar fi pe deplin adecvat. Este la fel de adevărat însă că prezenţa permanentă a poetului în stricta actualitate literară, adaptarea sa la normele estetice şi tematice ale timpului prezent sunt mai preţioase chiar decât expunerea sa într-o vitrină a istoriei literaturii române. Să ne bucurăm de poezia vie şi să lăsăm istoria literaturii pentru mai târziu.

Penultimul romantic este un autoportret liric al artistului ajuns la vârsta senectuţii. Poemele scrise de-a lungul timpului sunt pentru el un soi de oglindă sau mai degrabă de album de fotografii care îi surprind substanţa sa cea mai intimă la anumite vârste. Recitindu-şi versurile, poetul retrăieşte circumstanţele în care acestea au fost scrise, îşi revede sistemul de valori de la vârsta respectivă, îşi poate judeca proiectul estetic şi felul în care a evoluat exprimarea

sa artistică. Într-un poem purtând chiar titlul *Ars poetica,* Eugen Evu imaginează poemul ca pe o oglindă, menită să-i păstreze în eternitate anumite trăsături, gânduri, sentimente, forme de exprimare, precum faimosul portret al lui Dorian Gray, menit să-i ofere celui în cauză tinereţea veşnică:

„Ce văd oglinzile şi tac/ ce văd şi uită, ca visat,/ ce văd, inversul timp opac/ doar poezia, clipă-n veac,/ exprimă uneori mirat/ Trup umbrei, cântec colorat/ Delir, zeu descărnat./ Ce-a fost cum nici n-a existat,/ frumoase fiind, ori nefrumoase,/ ce văd oglinzi, nemincinoase,/ Clarul divinului muşcat/ de Empatiile geloase – / aspră mătase…/ De zei carcase, moaşte, oase.// (Unicitatea ce se sfarmă,/ rodind dorinţe şi trădări,/ am fost şi rege-acestei stări,/ şi sclav, pe feluritul Ieri/ murind răsunător prin charmă/ întors nesaţiu cosmic, armă/ a Visului ca/ Nicăieri nevindecări)" (*Ars poetica).*

Poezia înseamnă pentru Eugen Evu memoria păstrată a unor existenţe trecute, dar şi un inedit instrument de cunoaştere a lumii înconjurătoare. De aceea în componenţa poemului intră elemente care, la prima vedere, aparţin unor domenii diferite, aparent incompatibile: sentimente, concepte filosofice, religioase, astronomice, de fizică, dogmatică etc. O caracteristică a liricii lui Eugen Evu este tocmai această aglomerare de termeni de specialitate aparţinând unor domenii diferite care, pe fondul unor formulări sintetice, adesea eliptice, dau poemelor un aspect prea puţin poetic, aproape ermetic. „Compozit şi sinoptic/ Arheii îţi vor îmbia şi otrava,/ Şi vindecătorul amar/ Hermes Trismegistos./ *Sturm und Drang*./ Mistic sceptic luminist,/ Însă ciclic tânăr./ Vertical algoritm/ Dor romantic, de sine Prin naştere:// Mama Natura ştie/ Dimpreunul cel sferic –/

Ne este –/ Pater – Cunoaştere.// Hedonismul naturii/ Este pulsaţia/ Sacrului“ (*Seminarul de la Castel).*

Deloc întâmplător, cea mai bună analiză a liricii lui Eugen Evu îi aparţine lui Paul Aretzu, el însuşi un poet şi gânditor creştin de mare forţă, dar câtuşi de puţin un răsfăţat al criticii literare. Scrie Paul Aretzu despre specificitatea acestui poet greu de încadrat: „Poetul trăieşte într-un univers intensiv de semne, spiritualizat, alcătuit din principii, din figuri mitice, amestec de sacralitate şi păgânătate, de energie htoniană şi angelitate, provocând un adevărat tur de forţă al limbajului. Predomină un eclectism epopeic, combinaţie de elemente creştine, de spiritualitate orientală, de mitologie dacică, de fantastic popular, dar şi de reprezentări astronomice, de fizică nucleară, de biologie, relevându-se o imagine de o complementaritate fabuloasă a existentului.

Nu lipsesc structuri de tip folcloric, versul muzical, avalanşa de metafore, recursul la modelul baladic, rafinamentele de limbaj, ritualizările magice. Poezia este străbătută de motive insolite, lumina neagră, inorogul, ursomul, Chimion Alchimion, orgasmul ontologic, cuibul cu aripi”.

Fireşte, un om cu privirea mereu atentă şi sensibilitatea socială ale lui Eugen Evu nu putea trece cu vederea specificul vremii noastre. Dezastrul cultural înregistrat în ultimii ani, degradarea morală tot mai accentuată, în special în rândurile tinerilor, spiritul rapace decerebrat al politicienilor îi prilejuiesc scrierea unor pamflete sarcastice, aş spune de sorginte argheziană, fapt ce relevă o altă faţă a scrisului lui Eugen Evu. Imaginaţia sa lingvistică zburdă şi nu ezită să alcătuiască noi cuvinte pentru a reda întreaga hidoşenie a mutantului produs de confuzia de valori, încurajată pe toate căile de *mass-media,* specifică lumii

actuale: „Omul opus diaboli omul pătrat/ Secătura/ Histrinul celor şapte frici/ Yesmanul kurgura/ Din speţa gregarului urrrrrrrra!/ Aici latifundiar latifundac/ s-a întors, nu a plecat niciodată/ ci a regenerat prin Doctrina Curbată/ Omul cap-baniţă omul-fălci/ Omul-cavernos omul bulbucat/ Batracianul «cu ceafa groasă/ şi nas subţire» kiriapodul/ Omul cârtiţă pe acoperiş/ Omulcagulăkaracudăsconcs/ Aici îngropând restul de cer/ Aici îmbălând în pârloaga/ Împărăţiei conceptele Morala aestetica omul kurgurdistan/ Mamonamorphopatologicus/ Omul pătrat escu Secătura/ trans/mutantul urâciunea/ pustiirii mancurtizarea/ stârpitura genitura triumful lui Huo şi al lui/ Urrrra!... Paciaura –/ Securistosecătura// Ganglionokultura" (*Satira omului pătrat).*

Fie şi numai din cele câteva citate pe care le-am oferit în această prefaţă se poate crede că volumul lui Eugen Evu, *Penultimul romantic,* are prea puţin de-a face cu romantismul, în percepţia sa clasică. În realitate însă lucrurile nu stau deloc aşa. Dincolo de platoşa de cuvinte se relevă o inimă de romantic, un om care vibrează la problemele timpului său şi care, odată cu înaintarea în vârstă, priveşte cu melancolie spre idealurile şi sentimentele tinereţii sale. Umbre ale vechilor iubiri, străfulgerări nostalgice care trimit spre un timp revolut, amintirea sfâşietoare a părinţilor, dar şi puseurile de justiţie socială îi irigă periodic versurile şi dau certitudinea că autorul este un romantic irecuperabil. Mă rog, aşa cum mai poate fi cineva romantic în acest început bezmetic de secol XXI.

Alergător de cursă lungă în lumea poeziei, Eugen Evu nu dă semne de oboseală şi sunt convins că admiratorii liricii sale vor mai avea parte de multe alte întâlniri-surpriză cu lirica sa.

Tudorel Urian

CONSOLAREA

Sub parapante, sub vulturi,
Sub clopote, sub hermeneutici,
Sub aestetici, sub incoerenţe,
Sub sacru-n profan,
Sub lespezi, sub cuante,
Sub microscop,
Sub telescop,
Fiind veriga lipsă,
Fiind nondimensiunea,
Nu te mai aştept,
Frate celest.
Îngemănare străpunsă
Eşti aici,
În mine eşti
Sacru desculţ
Prin ecoul amazonic
Al genomului.
Îmi număr morţii.
Toate cad în zero instabil,
Totul se resoarbe sieşi,
Sine-al lumii
În al lumii sine.
Plânsul meu râde.

POEMELE ÎNCURAJĂRII

În ochiul multiplu
Fractalic
Al Cerului,
Roiuri-roiuri
de cifre cu spini.

*

suflete radioactive,
luminiscenţe şi extincţii;
între ele, ecranul nirvanic
abject vs sublim –
îngemănări şi ucideri.
Schimb de informaţie,
Transfer de monade
între întuneric şi lumină.

*

Gânduri care vin,
care pleacă.
Întrebarea lumii
care naşte şi moare.

*

Cifre şi cuvinte-n acest ciclotron.
Moartea nu are memorie,
Ea se are doar pe sine:
orice inseminare
a fost un incest.
Este viol devenirea.

POST COITUM DEPRESSION

„Femeie,
vei naşte în chinuri
şi numărate îţi vor fi zilele,
căci duhul meu“...
(instabil!)
etcetera

SUFLET DE TATĂ

O, suflete-al meu
Gemelar!
Nu mai citi cărţile altora,
pe ale tale scrie-le,
pe ale inimii tale
cu patru sâmburi...
despărţirea sub Ordinul
pecetluit în frigul luminii,
semnătura Lui
să fie suportabilă
încă.

MEDIEVALĂ

În culise,
Nevăzut de mâinile sale,
Călăul plângându-şi frica.

SFINŢII ÎNCHISORILOR

Ei motivând
Absurdul altruismului,
Erorile romantice ale
Eroismului
Prin laşitate.

Nimicul nimic
Nu merită.

Am cunoscut o mie
de sfinţi
ai închisorilor,
ai Remanierilor,
ai anorgasmiei,
structuri morfo-onirice,
picioare mărunte
ale delirului.

Suferinţa urmaşilor
crima inocenţei lor:
Oarbă.

Suflete-al meu,
nu dărui
ca să nu fii
Jefuit.

NUMAI O PARTE

Numai cei tot mai rari
Devin ceea ce cred că sunt.
Cu nebunie înnăscut
Ating şi sunt arşi,
Suie ca iedera,
Ca apele tulburi pe ziduri:
Uneori sprijină zidirea.

Nu viţa scrie,
Ci geamăna ei,
Murirea.
Încetinind
Isihasmul.

DIVINUL CATHARSIS

Din nebunia ta
în etape
se vindecă Dumnezeu
de Weltschmertz ubicuu.

HERMENEUTICA ILUZIEI

Autografele
Sunt trufaşe,
disperate
epitafuri de sine.
Narcis în luciul apei
Prin inducţie
cu dor de sora lui.

VIAŢA MEA

Un nufăr plutind
inteligent
şi-aproape atât:
Văzut de o libelulă.
Între milă şi demnitate
duios copil din flori
al Zenitului.

* * *

Nu vreau să mor pentru tine.
Pentru tine vreau să trăiesc.

®ADIO COLOR

În noapte nasc grădinile,
Înnebunesc luminile

De prea răbdare-n neruşine
Cad goliciunile în sine

Între-genunchii din claustru
Bătrânul înger şi ilustru

Îşi smulge corp dintr-un incub
Clavir cu gheare de youtube,

Delir al golului flămând,
Zero gravid şi suspinând,

Răsare luna-ntr-un Colind,
Anorgasmia ta cântând
Anorgasmia ta cântând.

La Athos, nu-n Colind.
La Athos, nu-n Colind.

OXIMO(I)RON
BLOGUVIA TWO

În noaptea asta de sarcasm,
Între memorie şi fantasm,
Mămico, cred că am olgasm!
Că m-am ginit prin borta cheii
La kurul mare al fomeii
Cât peştera lui Alighieri
Şi revelation avui
Că cerebelu-i scrotul lui
Iar zvâcul tău – ce elegant e! –
Era parabola lui Dante
La Athos ştii tu ce văzum
Popimea-n enderdu necum
Să nu decadă în ispită
Cu caprele ce îi agită.
Deci scriu gemând o poiezie
Foarţă Ştefan problemu-l ştie
A scris şi Gellu Dorian
Şi Tzone – că i-am dat un ban
Şi Monalise Haş d'antan
Doar domnu Evu cel mutant
Între bunic şi sycofant
s-a îndoit de-al meu talant!
Hegel pe Kant!
Cest text trilingv şi kamasutra
Îi va poci cenzurii mutra

Şi-n cartierul meu pe brânci
Vom mai avea olgasme-adânci.
Carnea şi cartea-ntr-un extaz
Se vor pupa pe-al meu obraz
Ca trandafirii de Şirhaz
Studiu de caz!

ACELAŞI, ALTUL

Acelaşi altul e omul dintotdeauna
Murind deoarece înţelege
Şi esenţial nu modifică,
Nu modifică sinele,
Ci identitatea oscilând ambiguă.

Feminitatea orizontalei,
Experimentul ce se ratează
Şi din eroare îşi adoră geniul,
Îl devoră versus post coitum.

Reminiscenţe de zeitate,
Treime de zeu
Se mistifică
Uită.

Şi astfel lumea lui
Curge ca ardere.
Învie din moartea-i
Străpunsă de cui.

Straniu este doar acest zel
De a ajunge în raiul
Manualelor şcolare
Şi o emoţionantă
Ştire a zilei
Un necrolog auriu
Sidefiul unui diafan
Ca stare transcedentală
    a moluştei – aorta –
pulsaţia inimii –
cu şansa micului soare
        al perlei –
zero gravid al subtanţei.

ATITUDINEA TRANDAFIR

În iubirile incompatibile
Zadarnica strategie
Neurovegetativă
Conţine latent
Riscul anorgasmiei.

Poezia e hermafrodită.

Lacrima amintirii unei femei
Care a imitat în zadar
Trandafirii sălbatici
Înspinându-se.
Au rupt-o până şi orbii.

Dar între două gemete
Sfericitatea unui orgasm
Cine dracu' să o scaneze
Luând prin surprindere
Printre spini
Fructul interzis
Al cunoaşterii de sine
Prin celălalt?

Artele sunt hermafrodite.

CULCUŞUL

Fă-mi aşternutul inocentei pagini
Aici, în carte să ne drăgostim
O pajişte râzând printre paragini
De cimitir ce rabdă să mai fim

Din plăsmuiri ce zburdă-n zori ca iezii
Gemene suflete-n suspin se-nfrupte
Milenii ard în clipele genezii
Şi tu cu ochii-nchişi de-aceste lupte

Din carnea şi din duhul ce descinde
Vei fi biruitoarea unei farse
O, fără de cuvânt cum ne surprinde
Al morţii-dimpreună – prin oglinde –,
Nor de splendoare, viaţa ce ne arse.

ENTITATEA POETICĂ

Noi,
ecluzele inefabile ale
Luminii lume.

Noi, faguri asimetrici,
cifre cu spini,
delir de cataracte
al curcubeielor

vindecând ce distruge
trecutul,
lumina rece a
iertării promise,

instabili prin Proporţii,
neiubiţi a iubi
cu preaplinul

frumuseţea de claruri
şi chinul

Tot mai rari,
Număraţi,

singurătatea
duminicală
feminitatea paternă
a lui Dumnezeu.

ARS POETICA

Ce văd oglinzile şi tac
ce văd şi uită, ca visat,
ce văd, inversul timp opac
doar poezia, clipă-n veac,
exprimă uneori mirat
Trup umbrei, cântec colorat
Delir, zeu descărnat.
Ce-a fost cum nici n-a existat,
frumoase fiind, ori nefrumoase,
ce văd oglinzi, nemincinoase,
Clarul divinului muşcat
de Empatiile geloase –
aspră mătase…
De zei carcase, moaşte, oase.

(Unicitatea ce se sfarmă,
rodind dorinţe şi trădări,
am fost şi rege-acestei stări,
şi sclav, pe feluritul Ieri
murind răsunător prin charmă
întors nesaţiu cosmic, armă
a Visului ca Nicăieri
nevindecări)

Ce rabdă-n Sinegrii şi curg
presimte Sufletu-n Amurg
când Spiritul s-ar smulge-n Zbor
incognoscibil Demiurg,
doar poezia, ca decor,
conţine Gestul Creator
că te ador.

TEOGONIE

Se prăbuşi din propria-i
splendoare
De sine dornic zeul
Căzut să se cunoască
Şi astfel prin femeie –
veriga lipsă (oare?)
treimea cea de înger
prin om să iar renască?

Ca hybris paradigma
Ciclic devenitoare
Cercetătoru-mi Suflet
Înalţă fruntea-n slave
Sămânţa erogenă
zburând în vis atomul?
Răspunsul viu întreabă
să-l afle
Poetomul.

AICI CA ORIUNDE

Aici ca oriunde
în interiorul
protectoarei dileme,
în ubicuitatea
evanescentă
rătăciţi în concepte,
protejaţi de ceea ce nu ştim,
unicul sens
ni se retrage ca umbra
luminii-n subcuante.
În halourile de dinaintea
Cuvântului
a naşte fii prin cunoaştere
aici, între condiţia de robi
şi promisiunea iertării
în Diafan
Nihil sine Deum
Deum sine nihil
Să iubim pe departele
ca pe cel aproape.
a nu orbi de propria-ne
luminiscenţă
ce se resoarbe
în nocturnul curcubeu
Sinelui ne rugăm
Felurimii lui Unu
Dumnezeu.
Nihil sine Deum
Deum sine nihil.

DIAFAN

Iluzia ca timp e nemişcare
Adie un adio viu în toate
Plecăm ca un suspin desprins din floare
Scântei roind, al stelelor, prin boare.

Fiind ne este verbul unui zeu
Căzut din sine-n propria-I frumuseţe
Îngreunatul logos – Dumnezeu
Din absoluta-I, unică tristeţe

O, tu, femeie, sinea mea tăiată!
De-ţi iau iluzia mă vei urî?
Materie-n dorinţă-nfometată
Sublim orgasm să naşti, să iarăşi fii?

Ce arde-şi sângeră-n amurg mireasma
Cum trandafirul spaimei de furtuni
Iubirile se mint – e-n noi fantasma,
Sămânţa nopţii, zeii ei nebuni

Ci muşcătura sublimând din rutul
Sărmanul animal al devenirii
Doar clipa răstignită-ţi e sărutul
Iluziei împreunării Firii

Cunoaşterea de sine-n celălalt:
Ca smulgere prin chinul unui salt
În Diafanul unui zbor înalt.

PSALMODIE

Suspinare este, a Verbului,
poezia în vreme de criză.
A luminiscenţei care
din Primordia Sinelui Lumii
astfel îşi întinereşte
prin patos
        structurile.
Memoria seminţelor:
În spice, în ciorchini
şi tahionii erogeni ai
Pulsaţiei:
Una, din Logos.

Tu, suflete,
Cu preaplinul de a iubi
Îi eşti dat feminităţii
suferinţei
divinei cunoaşteri
de Sine al Lumii.

Râde unduitoarea esenţă
Cu moartea pe moarte
călcând:
Partea însorită a
Vieţilor
Din partea nocturnă
A răbdării materiei:
Foamea de Unul
Inversând timpul
Sferic.
Iată de ce tu nu te mai temi
De ceea ce numim întuneric.

HERMES TRISMEGISTOS
SAU OMUL BIOCHIMIC

Aici scânteind
Punct flămând de sunete,
Ied înnăscut înjunghierii,
Inocenţă cu sâmbure nocturn
Abuzată de utopia
orgasmului.
Cifră cu spini tahioni,
Jucăuş instabil,
Particulă undă vibraţie,
Verigă absentă a
Repetabilei mutaţii,
Memorie a seminţelor
Furată zeilor,
Vor inversa piramida
Christosul cristalin,
Învelişul de splendoare,
Omul luminos,
Zero de Sine gravid
În hermeneutica
Chakrelor.
Necum a simulacrelor.

MANDALA

A devianţei spiralei
A captivităţii cercului
A dublei aparenţe ce naşte
A Celui de dincolo şi de dincoace
A diferenţei şi separării
A resorbirii prin zbor
A desprinderii
A captării prin surprindere
A căderii în sus
A nocturnului curcubeu
A întoarcerii
În Alphomega din Matrix.
Cu interiorul prag de jos
În cheia bolţii.
Pedepsiţi din iubire
Alungaţi prin iubire
Semn închis resemnării
Quetzaltquatl cel plâns
La marginea Mării.
Cu tangenta Frunţii
Ce o înalţă Munţii
Sanctuaric o suie Munţii.

Libertate sieşi
Îngenuncheată.
Lumină înjungeată.
Lumină înjungheată.

Din epopee
Să nu te întorci în femeie

Din Enuma Eliş,
Din antimemorie
Prin străina, din Ceruri,
Istorie.

PARADOX

Delirul de sub brize
Al talazului
Mimesis al adâncului
Ochiul compus al antinomiei
Nu vindecă moartea:
Ea naşte.

ASOMPȚIUNE (II)
„A TRIUMFA PRIN PIERDERE“

Auzi cum mori, melodios
Ori prin miresme suspinat
Râzi suflete prietenos
Preaplinul arderii ţi-e dat

Din tot ce dărui zodii zbat
Invers circadice cadrane
Har însorit, patos bogat
Din sine resorbind capcane.

Îngreunat solz din cristale
Transfigurat în zbor gândit
La vămile transcendentale
Prin pierderi Cuget resorbit.
Din crugul lumilor ce mor
Atemporal şi Nevermore.
Eu scriu să nu aud cum mor.

APROAPE DOAR ATÂT

Auzi cum ne stingem
Din propria-ne lumină.
Poezia e pulsaţie
scânteietoare
soare pe vârful de ac.
Nu am să aflu
        cine sunt.
Tahiogramă
Verde-n cunoaştere
Murind de la naştere:
Punct linie punct.

Cifre cu spini
cuvintele celui născut.
Doar atât e absurd a
rămâne
muşcătura inimii
sub botezul sărutului
        celălalt Sine?

SEMINARUL DE LA CASTEL

Iată ce alungă, desparte şi uită:
Efectul hipnotic al vederii
asupra altei vederi.
Suprasaturata memorie
A sublunarului.
Din vertijul semantic
Nu suspinul salvează,
Ci strigătul.
Va auzi cineva:
Mâna destinului.
Sine al lumii,
Las timp să te-ajute.
Interiorul oglinditului spaţiu
Clarul pe apele sacre.

*

Etapele arderii sunt gemene
Etapelor curgerii.
Oricare distrugere
Premerge renaşterea.
Barocul e cumpăna
Nopţii.

*

Alege ceea ce presimţi
În sublim pecetea ruptă
La timp
– muşcătura inimii
Zvâcnind ca Sărut.

*

Omul căzut sub dogme
Afle gestul reactiv al
Revoltei.
Răsune dorinţa
Renaşterii.

Fii din ce pierzi!
Recunoaşte-te-n sacra sorginte,
Nu din pradă de sine, ci
Darul primit ca înfiere
Acelui freamăt straniu
Din noaptea lui Novalis
Din gigantismul suportabil
Al lui Goethe:
Ochiul compus al vederii umane
Cuvintele ştiu.

*

La ce bună-i cunoaşterea
Dacă ţie însuţi nu o distribui,
aşa cum Roiul albinelor
în previzibila iarnă?
(Rămâne-n structură
Şi nervul de faguri
Şi vindecătorul propolis.)
Mama Natură îşi cultivă
Iluminările şi necesara
A duratei orbire.

*

Ca să răsari din ce moare.

*

Acţiunea liricii
Este al oricărui timp
– tinde a fi ubicuă
Între tâmple şi nimb.

*

Trecutul şi viitorul
Nu există.
Treimea reface
Apropiatul azimut al
Hărţii stelare din creierul tău.
Toate drumurile ce le vei
Străbate
Sunt, pulsează, în tine.

*

Compozit şi sinoptic
Arheii îţi vor îmbia şi otrava,
Şi vindecătorul amar
Hermes Trismegistos.
Sturm und Drang.
Mistic sceptic luminist,
Însă ciclic tânăr.
Vertical algoritm
Dor romantic, de sine
Prin naştere:

Mama Natura ştie
Dimpreunul cel sferic –
Ne este –
Pater – Cunoaştere.

Hedonismul naturii
Este pulsaţia
Sacrului.

ORGASMUL

Acest ceva cineva
Strecurat voalat
Între omul biochimic
şi cel psihic
Ca vis în trezie
Ca instinct de vânătoare
Înger în extincţie
Căzut prin femeie.

Umbra luminii
Auzul ecoului
Nume vibrând
În cifră
Zero flămând
De sine
Care prin naştere

Moare.
Acest cineva ceva
Alungat mereu
Prin căutare
Aşa cum umbra
E a unui curcubeu
Noaptea
În orgasmul de particule
Şi tahioni
Din celălalt soare.
Electron erogenic
Capriccio pe orbite
Orb sub degete
Scriere de mână
A golului de aripă
Reminiscenţă
Telepatică a
Treimii de zeu
Acest ceva cineva
Care prin poem
Te resoarbe
Pulsatorie
Muşcătură
Sublimată-n
Sărut
Din sâmbure
De sălbăticie –
Din rut.
Orb, divin anacolut.

STROFE

Levitează somn în veghe
De memorie clătinată
Sub nirvanica Lor zeghe
Toate au mai fost odată

Nu te teme, nu te teme,
Printre vise şi grafeme
Ieroglife corp îşi cer
Dănţuind în timp ce pier.

ESEU ONTOLOGIC

Din spatele nevăzător de sine
Al dramei unice în fugă
Redevenind căderea-n sus ca rugă
Ce nu-şi mai aminteşte c-a murit
Venind
Cu înnoite Forme-n armonii trăind
Cât să-şi cunoască-n diafan zburând
Şofranul Vieţii slava ce-l susţine
Eternul Fiind.

ESEU ONTOLOGIC
(VARIANTĂ)

Din orbul spaţiu logos oglindit
ce-am suferit coboară-adânc în starea
Ascunsului constrâns, devine mit
ce-l decantează în sublim uitarea.
de Sine revelat, ni se arată
ca Operă
cu moartea vindecată.

ONTOGENEZĂ

Tăcuţi, împreunaţi, cu Ea, în doi,
Când timpul cântă-n dublul lui altoi
Şi din adânc coroana îi răspunde
Prin ramuri celei care nu se-ascunde
Lumea din noi, visată-n fiecare,
Uimire-n sus devine, încântare,
Starea Dintâi ia trup rotund, Splendoare.

NAIVE

Pe orizontală fluxul sanguin
Efeminează somnul divin.

*

Cartea rimează cu moartea,
Dimineaţa bunăoară cu viaţa.

*

Nu conştiinţa visează:
Conştiinţa vânează.

*

Cântece demult cântate
Se întorc pe înserate,
Parcă s-ar lovi de moarte...

*

Cartea care-n mine zace
Rabdă şi-ar zbura şi tace.

*

Paratrăsnet nevăzut
Când răsună, când e mut
Iar sub gând, pe-o zvâcnitură
Zburdă-un pui de îngeră.

ONTOPOEMA

Zeii canibali, îngeri măcelari,
Legiuni nevăzute-n delirul subcuantic
Gropile comune ale metafizicii Mari
Gropile sublunare din Atlantic.

Protomoartea transcende-n infernul semantic.
– Omul le duce războiul, romantic.
Trofeul, ca fruct interzis, li-e Femeia:
În chinuri renaşte murind epopeea –
Geme Memoria Lumii Pangeea.

SUBCONŞTIENTUL IUBITOR DE SINE

Nimeni nu înfiază
Un câine deja bătrân.
Excepţia e socială
Comunitatea decadentă a
Lycantropiei:
Câine pe lanţ
Dilema câinelui –
Un lanţ din oase.
Dacă îl roade,
E liber,
Însă nemaiavând
Instinctul de vânătoare,
Îşi caută alt stăpân,
Alt lanţ...
Toate dogmele,
Toate doctrinele,
Toate ideologiile
Sunt sadomasochiste.
Utopiile fac dinamica lumii
Gemene foamei şi fricii.
Absenţa e zeu absolut.

EPILOG

„Îndulcit cu dor de moarte“
Eminescu

În mişcătoare, sieşi captivă
dizarmonie
între răzbunare şi îmbunare,
tu, număr şi nume
în extincţie şi revigorare
prin din prea-plin dăruire
prag de sus al durerii
suflete din feminitate
de verticala a toate
ce soarelui i se restituie
uns cu mirul luminii
curgător odată cu văzutele
şi nevăzutele
„îndulcit cu dor de moarte“
străpuns
Sine al nostru,
nu te teme de-o moarte
înnăscut, ci nu făcut
pe nadirul din carte.

DOR I

Latentul viu, inseminat, cum Oul
Şi-n vegetal de-asemeni prin seminţe
Cuvântul este Număr, iar ecoul
Etern în clipa-i numără-n Fiinţe
Eterna Lumii-n timp Unicitate:
Paternul Act întru Feminitate.

Memoria ni-e Spirit ce transcende
Moarte călcând pe ritmurile toate
Divina lege care-n inimi zbate
Chemarea spre Origine-n Conştiinţe
Din Sinea Lumii, din Eternitate.

Tiparul sacru-n suflete e Dorul
Ce-n operă învie Creatorul
De-aceea suntem devenind, Mister
Fiindu-ne-ntre sorii care pier
– Materie visată adevăr.

DINSPRE PĂDURI

Când timpul cel mic al
duratei
se înfrigură
criza dogmei
devine
teroare
şi amăgirea de sine
e umbra morţii
îngheţată-n cărare

Dinspre păduri
poienile memoriei
corn dulce răsună
sub claruri de vis,
sub claruri de lună
Acolo vom fi
împreună...

UROBUROS, 2012

Iată-n splendoarea
indivizibilă
Marele Cap şi-a înghiţit
unduirea
Sub Constelaţia Dragon
Zeroul sferic
încolţeşte din sine
alt veac
prin clar sublunar
de întuneric.

ALTĂ LAUDĂ A SOMNULUI

Iată ce-mi scrise (scânteind
Pe oglinzile somnului) –
Purificator tunel al cunoaşterii
la trezirea-n cuvânt:

„Obsesia deşertică a Timpului
Rece rug înspinat, orb de floare,
însă ţie cuib zburat pe munţi
ţi-au dăruit
mierla, cucul şi dianaul...
    în fluier de os luna plină

de leac visul-scrisul
incantaţia şi ceea ce moare-n
uitare“...

iată ce-mi scrise la trezire
vântul îngenuncheat pe-o cărare.

MITOPOEMA SAU FIUL

Aici, în iluzia cu oglinzi oarbe
a timpului,
Din când în când ni se taie curentul,
Ni se taie întunericul.
Cineva sau ceva
Se joacă murind
Cu viaţa.
Numără, redistribuie, uită.
Ca să înveţi să suporţi.
Vii, încă vii, goi de morţi.
Cu o sacră durere
Inversând duratele,
Chakrele,
Batem la fractalice porţi.

Vai, vii, deja morţi!

Voalate proporţii.
Flux şi reflux vieţii-morţii.
Resorbiţi ca operă
În ciclurile creaţiei.
Devenim atenţi
Auzind cum murim
În religii, în arte,
În întregul ca parte.
În doze mici

Dăruiţi ca pradă.
Uităm că Dubble-El
Este orb zeu văzut.
Ai Bătrânei Lumini
Cu dor de sine-n seminţe
Logos căzut
şi străpuns
a renaşte.
A splendorii foame de sine
Împreunarea ce ne desparte
În hybris,
Trădarea şi frica gemene-s:
Viaţă şi moarte.
Amor Fati, Amor Dei?
Uriaşi îngenuncheaţi în femei.
Vai, vii, deja morţi!

MITOPOEMUL SAU SOPHIA

Nu te mai amăgi:
Moartea nu ştie răspunsul.
Aici temporari –
Trădările fac istoria.
Fără început şi sfârşit
Levitează memoria.

Extincţia repliază-n
Religii. Un zeu compozit
Îşi devoră adoratorii.
Multiplul cu foame de Unu.
EL este ceea se crede că este –
El este Nebunul.
În estimp lumina vânează
Curcubeie nocturne,
În satrapiile Cerului
Safari energetic, biochimică
Ucigaşă apocastază.

Delir de suprafaţă
Abis mimetic, al elementelor –
Număr azvârlit sieşi
Din stele – sferic tăiat –
    Verticale rebele.
Lumina e feminină
Întunericul masculin.

Cuvântul poetic ne este
Floarea de spin...
Soare-n floarea de rug
Parte din, *patredin...*
Halleluiah, Amin.

POEZIOARĂ 1

Ai ezitat,
ai muşcat
şi-ai fugit.
Toate fugarele dăruiri
Au fost pradă.
De sine temătoare
Timp nevindecabil.
Ai uitat:
Soarele e acolo
Şi noaptea.
Stelele sunt acolo
Şi ziua.
Iarba şi cerul,
Poezia şi gândul.
Iar între limite
Două aripi străine
Aceleaşi păsări
Numai prin zbor
şi prin cântec –
– gemene,
niciodată
împreună.

Ai fost cuib clătinat
frunţii mele de zeu alungat
şi oglindă care pe sine
se uită.
Buona notte,
Nu există păcat –
Buona notte,
fruct înspinat
suspinat...

POEZIOARĂ 2

Ţie, pălăria rece a tatălui dus
Cuib unui cuc
– sus, în nuc –
Dor năuc...
Mie,
Palmele-n rugă închisă
Cuib unui pui guguştiuc.
Adio, mă duc.

EU NU, ÎNCĂ NU...

Eu nu te-am visat niciodată
Exişti, jumătate lumină tăiată,
Himeră-ncarnată.
Doar ziua te-arăţi lumii toată:
Te dărui astfel, despuiată
Oglinzii, vitrinelor, furată
De propria-ţi poveste bogată.
Eu nu te-am visat niciodată.
Tu nu eşti perechea căutată.
Noi nu ne-am visat niciodată,
Adio, pe calea-nstelată,
Himeră-a Nesomnului
Celestului Tată.

POETOMUL

Omul poetul
Poetomul
Este înnăscut
El
Re-devine.

Auzirea gândului
Iată armoniile sferice.
Întuneric desferece
Etern fiindului.

APOCRIFE SCEPTICE

Sub exoftalmice căzute dogme ale
Sfinţilor sadomasochişti,
Impregnaţi de clorofila ce sânge
Nu se face
Utopiştii nu mai mişcă lumile
Mâncaţi de cuvânt tămâie şi sulf
Psihedelice
Cărbunele din centura de iridium
Broşurile de silicon
Ale comerţului
Zeul social, al celor şapte frici
Terorizaţi ce vor teroriza
Secolul XXI este terorist
Sau nu va fi deloc
În miazănoaptea decadenţei
Carte-arte-moarte:
Doliu nins pe
Curcubeul cu solzi
al nebuniei deşertice.

(T)EROAREA

Din milenii
Eroarea este aceea
Că fiecare învins
Se luptă cu trecutul.
Astfel şi popoarele,
Astfel şi civilizaţiile,
Astfel Specia.

ELEGIE LA A.E. BACONSKY

Aş fi cerut vieţii timp şi răbdare
Cât să scriu o scurtă istorie
A laşităţii elitelor.
Tresar, laşitatea e pluralul
El, care îşi plăsmuie şi îşi adoră
Spre a le devora, pe Ele,
Elitele.
Oglinzi oarbe, cărţi mincinoase,
În lut ars, în terra sigilata, în academii.
Deviaţionism şi leprozerie
În care Iov cel laş îşi consimte
Trădarea de sine,
A spaimei splendoare perversă.
Sămânţa răului transcende mai vitală
Decât deliranta frumuseţe a Condiţiei.
Exaltarea şi mistica vedetismului

Eroico-sectarist, vai vouă!
Unicitatea e vinovată?
UHRONIA?
Rezistenţa prin cultură, psihi mu,
Apolzane!
Cine rezistă astfel, cui?
Moartea pre moarte călcând?
Cadavre, pietre scrise, cunoaştere?
Memorie pe contrasens, nu al morţii?
Zeul social şi zeul canibal
Gemelarii, Abel cel ucis şi Cain
Care-l perpetuă-n iertarea cea laşă?
Un incest, ab origine: o ratare perpetuă,
Un ciclic, schizofrenezic ghem de şerpi
Eclozând în gropa comună
A metafizicii.
Acolo, ubicui, şezum şi plânsem,
Întru sadomasochismul lui Mamona
Sărmane duioase brânduşe
În urma de urs a Îngerului
Hermafrodit!

O, frica şi minţirea de sine,
Veriga lipsă şi bântuirile
Întru mântuire!
O, Xerxes, biciuind viclenia grecească
Şi plânsetul în culise al călăului!
Perverse fecioare bătrâne.
Anorgasmia istoriei. Etapele oarbe
În centura de iridium a falsei memorii.
O, uriaşii dedulciţi la jucăriile tale,
Anunaki. În aceste satrapii ale Operei.

Aş fi vrut, ca visat, să am timp pentru o moarte
Nu prin răsucire, ci prin verticala originii:
Însă Originea a fost fraudată.
Fruntea mea are bolţi inefabile.
Inima nu: inima e a mea, pulsaţia nu!
Pulsaţia e a cuvântului,
Iar cuvântul a fost dinafara-i străpuns,
A fost violat.
Gloria noastră fiind să-i ascundem Aceluia
Căderea şi indiferenţa.

Iată, stă gata să cadă
Coverta, pansamentul nirvanic.
În mine însumi îngenunchez
De nimeni nu-mi este dor
De nimeni, de nimeni.

Îndeajuns, straniu şi orb de lumina-ţi
Bolnavă,
Trist despărţindu-mă de femeie şi prunci.
Cine se uită în lume prin ochii mei
Îşi întoarce-va capul
Să se ierte pe sine?
Vina lui, vina lor, în ochiul compus
Al Eonului
Sub vulturi, sub clopote,
Nu se resorabe, absurdă.
Suflete, feminitate tăiată,
Viscolit în floare, plăsmuit din trădare,
Din darul ca pradă al Vieţii:
Închid ochii, să văd.
Nimeni vede.

Suntem arderi ce curg.
Nelumină gravidă de străin algoritm
Substitut demiurg.
Răsărim din Amurg.

A te naşte întru a-ţi muri:
Iată zeul.

ETAPA ARDERII

Situaţi undeva oscilant variabil
Între microscopul electronic şi
Telescopul Hubble,
Între rochia prinţesei de Monaco şi
Foetuşii crisalidele îngerilor între
Tsunami, vulcani, rezonanţa Schuman şi
Experimentul mutaţiei, globalizarea
Noua primordie after the day
Toate timpurile într-un singur ACUM
Toate cimitirele pentru o singură
Resorbire.
Şi numai Ea, Pulsaţia,
În interiorul ninsorii,
În sfericitatea orgasmului
Şi numai El, Curcubeul nopţii,
Stelele sunt acolo şi ziua,
Soarele e încă acolo
Şi noaptea.

ANTIMEMORIE

Acelaşi e animalul
Arborele smuls din ocean
A făcut picioare şi s-a smuls
Cu aripi de fier
Altfel decât reptila
Dragonul splendorii
Interstelarul
Miriadele de pui ai lui Uroburos
O, Quetzalcoatl, cum te-am plâns
Acolo, pe ţărmul oceanului!
Acelaşi e animalul întreit
În Durate

Memoria ştie
Pe trei lungimi de undă,
Memoria uită
Să reînveţe-a muri,
Numai El, Oanes,
Pe celălalt ţărm al Eonului
Nu se mai întoarce
Osuarul lui radioactiv
Înroşeşte falezele
Antimemoriei,
Purpura viermănoasă a
Istoriei.
Viermele ei de Murano.

TRUISME

Omule, eşti animalul-plantă
Cu sămânţa în rădăcină
Şi rădăcina în cer.
Asta nu uita:
Din praf sunt lumile,
A metal încins
Miroase în cosmos.
Dacă te consolează,
Stelar este praful,
Lumina aştrilor
Călătoreşte spre noi,
Multe dintre ele
Murit-au demult,
Multe sunt
Cimitire răsturnate.
Poate că Splendoarea
Este visul nopţii
Naştere şi cunoaştere
Şi unicul război
Continuă între
Cifre şi litere.

Toate iubirile tale
Sunt înfrângeri.
Nu fii trist,
Nu există moarte.
Aproapele este
departe.

DILEMA VECHE

Între legea Talionului
şi cea a iertării care ucide
Elohim sau Jehovah decide?

A trăi în legea creştină
    este a muri în ea.
De la Facere sau
de la Naştere?
inutil a-ntreba.

CUBISTA

În întregime eşti
asemeni unui
portret
de Picasso
neretuşat
spre seară...

Nu departe,
Călare pe Rocinanta
  Râde hoţul de Delacroix
      Şi Salvador Dali
Grăjdarul
la îngeri.

DOR II

E-un timp, alt timp,
Nerăbdător în mine
Un timp care nu pleacă,
Nici nu vine
Un dor de nimeni
Dincolo de tine...

ALEGEREA CA EROARE LATENTĂ

În asta la urma urmei devine
Hazardul, se joacă cu tine
Alegi din eroare ce-ţi place,
Dar nu eşti alesul de Bine.

E rea viclenia dorinţei
Cu foame de sine prin rugă
A fără de saţiul Fiinţei
Mai tare-i ca moartea ştiinţei
Divina prin timp Centrifugă.

PSALM LAIC

Doamnei Muguraş Maria Petrescu

Scânteile lui Iov cad înapoi,
Cadă blestemul meu pe lângă voi

Ghemul şerpesc ascuns pe sub altare
Să piară în memoria cu gheare.

Curând veni-va (a venit!) se pare
Ora luminii nou-învietoare.

Primiţi-o, din Graaluri, fiecare –
Lacrimi din soare.

Scânteile lui Iov cad înapoi,
Cadă blestemul meu pe lângă voi.

Ci frigul subcuvintelor spre seară
Se va topi spre zori, să nu mai doară.

AICI, ÎN GURA LUPULUI
– ÎNTREBĂRI CARE ÎŞI RĂSPUND –

Aici, în bocca di lupo,
Între mistificare şi proscriere,
Între rugăciuni şi sudalme,
Fiecare fiind propria sa dimensiune.
La ce bun cohorta de pe Via Appia
In extenso pe scările vremii?
Şi cine prin vederile noastre
Sau ce
Se uită în lume să nu orbească,
Iar în uman remanenţa lui
Telepatică, ubicuă, atemporală
Să nu se rateze ciclic
Opera?
Etc. etc. etc.

CIBORGANTROPOS

În ăst infern ce-şi urlă vindecarea
Eacii dogmei roşii transcendente
Sunt analişti hărmăluind stupoarea
Subcorticalei boli convalescente
În reeting iluzoriu, cum li-i starea...
Idolcraţia agitat-obscură
E-un scufundabil sieşi labirint
Ei ce vă mint pe ei întâi se mint
În transa umbrifagă şi sperjură
Închizători de drumuri dau în gropi
Zei patrupezi savanţi pitecantropi
În ăst infern, inflaţie de popi
Ciborgantropi

CUNOAŞTERE DE NOAPTE

I-a fricii impostura şi crasa impotenţă
De a iubi şi hâdă condiţia profană
Urâtul lumii vierme-n sublima inocenţă
Dintru-nceput sământa s-a camuflat în rană
Biserici păcătoase-ntre ele blana-şi schimbă
Năravul ba! Oculta de două mii de ani
Conspiră neagra limfă aglutinând sub limbă
Prostia lumii-i voia gregarului profan
Ceva dintotdeauna îşi spurcă-adulatorii
Cu sadomasochismul stigmatului şi schismei
Procletic saltă groapa stihiilor-memorii
A entropiei farsă cu măştile charismei
Doar bezna ce se sparge să gâlgâie lumină
Vulcanic îşi reface prin cataclisme gnoza
Structurile primare ce suspendat anină
Un curcubeu în doliu mimând apoteoza.
I-a fricii impostura şi crasa impotenţă
De a iubi şi hâdă condiţia profană
Urâtul lumii vierme-n sublima inocenţă
Întru-nceput sământa s-a camuflat în rană

SATIRA OMULUI PĂTRAT

Omul opus diaboli omul pătrat
Secătura
Histrinul celor şapte frici
Yesmanul kurgura
Din speţa gregarului urrrrrrrra!
Aici latifundiar latifundac
s-a întors, nu a plecat niciodată
ci a regenerat prin Doctrina Curbată
Omul cap-baniţă omul-fălci
Omul-cavernos omul bulbucat
Batracianul „cu ceafa groasă
şi nas subţire“ kiriapodul
Omul cârtiţă pe acoperiş
Omulcagulăkaracudăsconcs
Aici îngropând restul de cer
Aici îmbălând în pârloaga
Împărăţiei conceptele
Morala aestetica omul kurgurdistan
Mamonamorphopatologicus

Omul pătrat escu Secătura
trans/mutantul urâciunea
pustiirii mancurtizarea
stârpitura genitura triumful lui Huo şi al lui
Urrrra!... Paciaura –
Securistosecătura
Ganglionokultura

În vreme ce Curvele lor, cetăţile lor
Ne înghit familiile, rădăcinile, fiinţa
Şi ne scuipă ultimii sâmburi
În guşa oceanului. E aici, n-a plecat,
Im-ple-mentat!
Opus diaboli dezmăţat expandat...
Inflaţia terror-conştiinţa.

STAREA ANTIPOIEION

Starea dintre veghe şi somn e a unui dumnezeu
Aţipit în seminţe
Între două glaciaţii întrerupând
Ipostazele
Furnicarele îşi pierd memoria concentrică
Fără diacritice precum arse aripioare
În spic prezervând doar fragmente de lanuri
Pajiştile sub tropotul cavalcadei lui eol
În extincţie feromonul complice cu noaptea
Rece lumina energiilor increate
Netezitorul mormintelor şi verticalei
Migrează pe aripi de verb sălbăticit
Starea dintre veghe şi somn a unui nou dumnezeu
Margini resorbite de nuclee
Delir al suprafeţelor
Imitation Dei in mimesis

AUTODAFÉ

Toate timpurile sunt în noi.
Răzleţi prin alegoriile răului
Căzut la pace cu Binele.
În om se roagă zeul căzut.
Suprastructura nu iartă.
Eonul fosil reciclează increatul.
Pădurile zbat sângele oceanului
Abis mimesis pe talazuri.
Din ape primordia revine pe ţărm
Se aud hohotind temeliile.
Ce aude lumina cu urechiuşe şi senzori
Antimemoria mâncând nonmateria,
Creaţia sacrificând opera,
Un Nimeni ce-şi strigă numele
Cu miliarde de clone?

POEM ÎN RETRAGERE

Am luat măştile orbirii, umbrelor
Am întrezărit ceea ce vitraliul
Vede dinspre exterior
Spre Misa Solemnis.
Văzut care aude.
Ecou flămând de sine.
Marginea cetăţii
Trepidează în instituţii
Mulţii se prăbuşesc
Sub puţinii aleşi.
Sunt în miezul lucrării
Cum în fruct viermele sfânt
Ocrotind sâmburii.
Nu am dus războiul mut,
Ci războiul naturii sub limite:
Esenţa se restituie
Singură reumple fiinţa de stare.
Mă voi întoarce în munte
Să reîncep la izvoare.

IADRAI

Mi-a fost dor de tine
De mi-a buşnit sângele printre cuvinte.
Arestat de coapsele tale.
Insomnia mea a dezvoltat ochi compus, de libelulă.
Îţi aud vocea ca un ecou al cascadei împerechind porumbeii.
Ah, jertfa de globule roşii a fiecărei metafore!
Dimineaţa, epuizat, sorb narcoza regresiunii cu tine.
Epitalamuri şi maci înroşesc textul meu.
Mă recompun din oglinzile ce ţi-au văzut goliciunea.
Carnea mea face recursuri rebele la divinitate, când taci.
Sânii tăi pierd lapte stelar şi eu adun cochilii, să-l beau în ascuns.
Sub degetele mele îţi pulsează lumenii chakrei primare!
Pronaos în solzi îmbrăcat, chivotul capului meu, răsturnat să-ţi primească zvâcnetul.
Uit vechiul război cu zeul şi îţi iau trofeul seminţelor.
Îţi mor în doze mici moartea cu urme de genunchi
Implorându-te: în mine stai!
A câta alungare pe nedrept împărţim,
Dimpreună aici, în iadrai.

MUTAȚIA

Străzile murdare ale esteticii
Îşi refac structurile imunde
Din resurse comunitare
Reciclând stihia satrapiei.
Fricile mărunte de viaţă,
Gropile etajate pe scara lui Jacob.
Hăitaşii sunt orbi
Pe dimensiunea
Celuilalt spectru.
Aici bătrânul timp agonic
Redistibuie prada
De la fiecare cât mai suportă,
Fiecăruia după legislativ.
Laşitatea, vierme al virtuţii
Trădarea, vierme al răbdării
Cunoaşterea, avorton al
Metempsihozei
Srăzile subliminale
Sinapse infrastructura
Infernului morfodistrofic.
Negociind complice
Mutaţia.

ARUNCĂTORUL DE CUŢITE

Careva din celălalt exil
Îmi aminti de arta
Aruncătorului de cuţite
De antebraţul aproape smuls al
Ucigaşului de după cuvinte
De omoplaţii umbrei îngenuncheate
La izvor
De vânătorul vânat
Iată, recunoştiinţa mea
Care ştiam de dincolo
Substanţa şi semnificaţia
Complicitatea dintre călău
Şi victimă

Sadomasochismul elitei
Învăţarea morţii
Prin dezvăţarea vieţii
Şi iată carnea îngerului
Străbătută de iuţeala
Întunericului
Revin la marginea pădurii
Singur şi vindecat
De hăitaşi
Îmi ascut săgeata
Cu ochi în vârf
Ochiul care se uită atent
Spre mine…
Din pădure răzbate

Ecoul wagnerian al
Gorgonelor
Îndepărtându-se...

NEOMUL

Se perindă pe delirul
Suprafeţelor. El este pluralul
umbra groasă a Sistemului.
Umbră cu solzi.
Neomul împieliţat
Energofagii telurici ai
Pleromei.
Tu eşti doar atât
Memoria ta.
Tu eşti omul.
Ei iau vămi din
ceea ce pierzi
Ei primesc darul
Ca să ţi-l jefuie.
Clamează iubirea
De aproapele
Spre a lua
În stăpânire.
Până când
Se înfăptuie
Mutaţia.
Tu fii
doar memoria ta.

FĂRĂ TITLU

Îţi aud scânteind
sfărmate
monadele.

POEM

Nicio întrebare nu e culpabilă. Sâmbure conţinut e răspunsul.
Uneori ridic bolta cu fruntea şi săgetez lumina centrală.
Roiuri de aur zburat cad ca grindina pe grădinile zeilor.
Cuvintele iau trup şi resimt durerile lor.
Niciun răspuns nu e vinovat,
doar de sine trădat. Ca orgasmul.

TRANSMUTAŢII

Neschimbătoare-n semantici pădurile
Celula primordiei eonic pulsează
Suie sevele sângele – aurele
Spre cuibul din vârf, cel din rază...
Fructele iernii-n femeie visând
Entelehie a chakrelor
Mâncat de cuvinte, moarte cântând
Ah, mă ajbur simulacrelor!
Ecoul se-ntoarce sub sfânt azimut –
Logos străpuns întru naştere.
Neschimbătorul ştiut-neştiut
Mumelor oarbe şi urselor maştere
Ne dăruie pradă fiind – fruct abrupt
Împreunaţi
în cunoaştere.

ALBA SINGURĂTATE

În transilvanica iarnă
Alunec pe stradă ca pe
o dublă spadă
Umbra mea invizibilă
Se clatină spre carosabil
O întrupare posibilă
Un salt peste hiatus
Ameţit semaforul pe roşu
Din spatele ochilor mei
Zburdă sferic ninsoarea
ca iepuri de angora
aritmii şchiopătând
metafore ecouri sperioase
obsesive întrebări ale posibilei morţi
la răscruce
le uit instantaneu ca şi cum
între ele se suprimă spontan
un rudiment de instinct
încă vital
mai apăsător ca atunci
golul dintre braţele tale
golul de sub aripi retezate
în penultima glaciaţie
O altă femeie din când în când
temperează inflamata cunoaştere
tandreţe cu ochii închişi

(murind) să nu refuzi niciodată
Asta îi repeţi şi abjuri
„îţi mulţumesc că am murit un pic
împreună“
Ea vine şi pleacă, vine şi pleacă
Întotdeauna tot mai departe.
Nimeni nu-nlocuieşte pe nimeni
Prin ninsoare viscolit
Ca în interiorul textului
Îmi plimb rădăcinile
smulse pereche
privesc în vitrina de sus cum
se destramă îngeriţele oarbe
îmi număr lumile scadente
harta stelară din creier
ultima săgeată cu ochi în vârf nevăzut
bună seara, poate ne vom mai vedea
iartă-mă, poate cândva undeva
dormi în braţele unui demon mai blând
sau trepidezi pe minciuni scânteind
acolo, în barbara condiţie

Mi-am rămas mie însumi
Nicio dorinţă nu mă va răzbuna
Nu ne vom răspunde când în sala
De aşteptare cu ochii pe ceas
Voi implora „luaţi-mi cuvintele!“
Am trăit, viaţa m-a iubit
Am pregătit în amurg frig de aur

Pe spatele nins al cărţilor
Rostogolind amofore şi urme de genunchi
Estetizând excesiv tot ce moare cu
ornamentica lutierului aproape orb
un multiplu ecou am sculptat
rememorând pe talazuri
desprinderea
pe muchia spadei încă rabd că exist
plutesc undeva în afara mea
dedublat
în bilocaţia albă
îmi caut telepatic familia
la Ostra, la Londra, la
Carei
Alunec spre seară în albul orb
Pe stradă
Pe dubla spadă

Sunt bătrân şi mai vechi
Decât Luna...
Viscoliţi printre gene îmi
plâng imprundenţi
ghiocei
să dispar după colţ ca visat
şi din toate iubirile nu vor mai fi
nici lumea,
nevermore, nessuna...
niciuna...

MARIEI

Hedonic egoismul ne-adună şi ne pierde.
Am împărţit şi viaţa şi somnul dimpreună
Marele Vis nu-i spune Adio, ne dezmierde...
Celui rămas bineţe să-i spunem „Noapte Bună“
Fantasma locuirii pereche se va stinge
Cum brusc se rupe focul în sinea lui de vânt...
Maria, nu rămâne decât un crug de sânge
Am fost doar prin iubire, rămâi şi nu mă plânge
Greu golul dintre braţe te cântă, cât mai sunt

SECULARIZARE

Religii ce bătrâne ca plante târâtoare
Colaterale-artere tind a ucide Aorta
Divinei energii pulsând galactic soare
Şi orb misterul lumii-şi succedă-n hău escorta
De stele şi planete, vii şi moarte...
Precum în cer şi-n cuget aproapele-departe
Se reciproc suprimă-n Duratele primare

LIMPIDA GOLICIUNE

La anii mei abia am înţeles
Că goliciunea-i sfântă, ca oglindă
În care creatorul să cuprindă
Splendoarea dăruirii (nu s-o vândă!)
Se bucură de lucrul Lui, ales.
Pervers e doar veşmântul ce provoacă
Ca susbtitut instinct de vânătoare
Doar sugerând ce-ascunde (să nu tacă)
Carnea arzând de carne doritoare...
Voila, Baudelaire bătrâne! Astăzi ştiu
Şi când mă-nfrupt cu dor şi neruşine
Cine ce ne-a dat chiar Cerul, încă viu
Râde Natura Primăverii-n mine
Cum ni s-a dat femeia de urât
Să ne dezmierde fie-n veci primită
Eu n-am prădat, nici dus-am în ispită
Ca dracul pentru care-s pedepsit
Şi nici femeii, paradis hulit
Eu nu îi port prin stigme gelozia...
Cât încă-s viu şi după ce-am murit!
Mă dărui să primesc, cu nebunia
Luminii hrana nopţii,
ca Zenit....

POEZIA ROMÂNĂ

Capricii rătăcind prin veac
Ne pot reda din ce-am pierdut
Şi-am plâns cândva cu plânsul mut
Al celui singur şi sărac?
O! Câte tac şi fără leac
Suspină-n spinii prearăbdării!
Fricosul suflet al iertării
Sub clopote ce strigă, tac...
Vânat de uliu, pitpalac
În zvâcnetu-i ce cuib de pene
Sânge prin ierburi care zac
În crima nopţii, printre gene...

NEPUTINŢA DE A IUBI

Perfida neputinţă de-a iubi
E cauza răului care-şi distruge
Trăgând cu el tot ce atinge şi
Ca uraganul propriul gol şi-l suge
Urâtul este zeul tutelar
O boală precum moartea ce amână
Sub haina-i triumfală în zadar
Hidoasa ură-a golului, păgână
Umbra e-a fricii beznei, de lumină.

EU DACĂ SUNT, DEVIN

Eu dacă sunt, devin
O sursă melodioasă zburată
Substanţă rezonând spic al luminii
Cu viteza gândului
Supraluminică şi supranocturnă
Arta ta care cântă sunt dacă sunt redevin
Vibraţie undă particulă
Cuţitul meandra anafura
Entelehieia.

AESTETICA LUDENS

Nu zidul susţine iederea
Iedera îl susţine:
Corinthic.

ECRANUL

Între bântuire şi mântuire
Scrierea mea
O cardiogramă sferică.

ORATIO VECHIO

Carte albă, carte de iarbă, brânduşă-n omăt,
Leagăn de cuiburi şi freamăt de ducă...
La care pagina moartea acelui poet
Deja s-a-ntâmplat, zăbăucă?
Nume nestatornic şi dornic de sine
Inefabilul germene în cremene, sunet
Vine şi pleacă, pleacă şi vine
Prin somn ca ecoul de tunet
Curând nu vei fi; ca şi cum nu ai fost.
Nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă!...
De nimeni mi-i dor, îngheţat permafrost!
Prin cărţi râde moartea mireasă.
Carte de iarbă de dor nelumit...
Soro vitregă lume, în culorile
Divergente-n aceeaşi Lumină. Cuţit
Răsucind în aortă viorile...

POEZIA MEA

Cea mai răbdată neîndurare
A stărilor de sub cuvânt
Tu, indicibilă chemare
Şi lacom tu miraj-descânt
Intraductibilă ca stare
Profană-n sacru-ngenunchind
Zestre bătrână-n cugetare
A melosului, zeu pulsând
Parnasianu-mi herb sub cruce
Suit cu troiţe şi peceţi
Catapetesme şi preluce
Prin codrii milenarei Vieţi
Mă şlefuiră voci şi semne
Între descântec şi blestem
Cum panta rhei să te îndemne
A coborî celest totem
În nesmerita-mi vietate
Sporind nesaţiu-mi fără leac
Când Dumnezeu în suflet zbate
Astralul ritm de pitpalac.

AMINTIRE

Smerită smeura-n dogoare
Globule roşii scuturând
Pândeam ca ursu-n codrul mare,
Pierdut de trib copil zburdând...
O stea desculţă coborâse
Poiana-n scânteieri scăldând
Eram în visul dintre vise,
Cum n-aş fi fost nicicum, nicicând...
Pe creştet mângâiat de raza
Trecând prin mine mă trezii...
Suia peste păduri amiaza
El smeura gustând, pieri...

LA DEMOSTENE

Desigur, strania absenţă
E avatarul răzleţit
Din cronici vechi de elocvenţă
Dor fără leac mă-mbolnăvi
Să gust cuvânt ca fruct muşcat
Şi sâmburii să-i sparg pe piatră
Esenţa Verbului curat
Ci nu icoana idolatră
S-o iarăşi mânc prin înghiţire
Mâncat la rândul meu de Ea
Limba Română – primenire
Cum soarele-n lumina-i grea
Prădat ca Dar şi reprimit
Acolo unde nu se ştie
Ci dăinuie ca miez sfinţit
Splendorii dintru Veşnicie.
Ador ce mor cum daimonul cel fast
Trezit de gându-mi care nu-i al meu
Şi-n felul cel străbun aşa adaste.

ELEGIE LA SIMERIA

Ninsori geloase muşcă pomii-n floare
Îţi aminteşti ultima-mbrăţişare?
La secerişu-ntâilor miresme
Rup, imprudente, vai, catapetesme
Nelocuite lumi din vis trezite
Altoiul vegetalelor ursite
Zădărnicind, cum noi între ispite...
Din seve tulburi sângele ne-mbie...
Un inefabil dor durut ca stigmă...
Cândva am nins şi noi – ce feerie!
În semiotica din interregn enigmă
Singur cu mine-n dalbe piruete
Sunt nu departe de tristeţea lor
Smerind cuvinte-n tandre epitete
Cu starea întâmplării desuete
De Dumnezeu, căzutul în decor
Tind prăbuşite braţe-n propriul gol
În parcul dendrologic, la Simeria...
Mai ştii Magnoliei cum dam ocol

Ca goliciunii tale, Esotheria,
Să nu-i rănească nimbul-peţiol
Zburdând puzderia?
Şi neaua-i kimonoul de gheişă
Ce l-aş aşterne ca să-ţi dărui, pradă
Ca viscolirea asta de pastişă

Sfânt kimono-livadă...
Ah, gândul vinovat (ca de-un viol!)
Îmi fuge prin semantice grădini
Linţoliu neaua viscolind cu spini
Şi sturzii orbi se tânguie domol
Şi sunt străini.
Şi nu departe şuieră adio
Un tren venind din noapte, Aurio!
Şi luna spartă-n ţăndări va să cadă
Ninsoarea va muri la semafoare
Şi nu voi fi nici eu – un vis la pradă
Magnolii vântul n-o să mai doboare...
Nicicând Adio.

ENUNŢUL

Ale Fiinţei crize sunt conştienţa morţii
A Frigului prin care seisme se propagă
Pe cât se depărtează ce cercurile sorţii
Din epiccentrul propriu eonii le dezleagă
Nici jos, nici sus fiindu-şi, ci falsă raportare
Prin relativitate hiatusul inept
Orbecăind cu spaima abisului, concept
Care abstract devoră – paradoxal efect,
Tot ce în cosmos naşte, şi prin aceea,
îşi moare.

CLAUDICAŢIE

Îi vezi cum răsuciţi îşi trag pe drum
Picioarele oloage parcă smulse
În mersul şleampăt un bătrân impuls e
De rădăcini betege şi de scrum
E boala lor de lux, împărătească
Prin decadenţa speciei din genom
Prin interregn fosil copacul-om
Se face moartea duh-văzduh, să-i
Desfrunzească
Doar capul-cuib răcit şi clătinat
Purtat la vârf, ultim să cadă...
Când într-un fel cumva ghilotinat
Cules de sine oţetat
Râmâne putred pe zăpadă
Şi totuşi! Treci cu umbra încă verde
Şi se îmbie chiar, la Drumul Mare,
Pom-omul fructifer să îi dezmierde
Pe cei ce crengi nu rup, gustând din soare...

LAUDA FLORII DE TUTUN

Tandreţea violacee a florii de tutun
Subtila ei toxină în camuflaju-i tandru
În text se face fagur mantramic, un calandru
Ca să extragi nectarul semiletal nebun
A face suportabil cel rudiment de moarte
Leac de imunitate păstrând atent măsura
Acest elogiu iartă-l cu foşnetul din carte
Pădurea ancestrală-n miresme-mi umple gura!
Cu legănate lanuri de mac şi de cicoare
Îmi scaldă mama Geea şi-mi leagănă de leac
Când răzleţit de gintă prin moarte sanctuare
Tendinţa libertăţii, captiv duratei Veac
Îmi caut copilăria divină-n alungare...

IMORTELE

Nuiele roşii, sălcii tânguioase
Cu sângerie piele care crapă
Când seva cea dintâi, lunară apă,
Buşneşte în amenţii de mătase
Umblam prin spinuri să-i culeg, copil,
Buchet de mâţişori să-i dărui mamei
Sora şi fraţii nenăscuţi pe-al Foamei
Răboj eram întâi născutul ca un tril
Certat ce mierle-n lunci şi-o mânătarcă
Al cărei cuib i l-am stricat barbar,
Era demult şi ca acuma parcă
Din vârful troiţei mă îngână-o ţarcă
Şi râde cumva omenesc, încearcă
S-alunge zăbăucul avatar
Acum bătrân mai caut când se aprinde
Cu lumânări de galben auriu
Arbustul sacru-n laice colinde
De leac străin, de leac la omul viu
Dar mama nu mai este, nu mai vine
Iubita nu mai este, a plecat
În vasul rece pe sub reci albine
Ard inutiele imortele, beat...
Şi-mi podideşte-n ochi mărgăritatul
Acelei bucurii de neînţeles
Pe luciul apei scutură-se jarul
dumnezuman.

ACOLO ŞEZUM ŞI PLÂNSEM

Nu este vizibilă nici sieşi Justiţia
Legi contra legilor se fac, se desfac
Legiuitorul se exclude pe sine
Face legea pentru cel slab şi sărac
Boala sora morţii concertează nebun
La patru gheare carnaval al ororii
Funebru doliu pe curcubeul străbun
Azvârlind catastrofe pre limba terorii
Televieţuirea, nivelul de trai, cel distrofic
Holistica lui Dante în curba lui Gaus.
Braţul înarmat al orbirii, hipnotic
Însăşi moartea îşi cerşeşte repaus
Milioane de morţi contratimp sublunar
Se aude trosnind universul în oase
În zadar, în zadar, în zadar, în zadar
Creatorul în operă suicidar se iertase...

ORFEICA

Cel ce-a tăcut în mine cântând să-i placă lumii
Demult răbda să vină din necruţate sorţi
La pragurile-nalte trădarea ştiindu-i cum i-i,
Iertările ca leacuri din secolii cei morţi
Când am băut eu forma ulciorului odată
Am învăţat sărutul, dar n-am ştiut să-l sting
Cu-a gurii tale vrană din cer desigilată,
Dat zeităţii pradă, ca doar s-o nici ating…
Euridice-n Lethe s-a oglindit pe sine
Şi peste ape-o cântă doar capul meu
Să îmblânzească noaptea din stigmele divine,
Acum, ajuns la ţărmuri te regăsi-voi Eu?

ICOANA CA STOP CADRU

Cum în nervura frunzei poţi citi
Schiţată-nrămurirea şi coroana
sau încarnat din valuri străvezii
Păstrăvul curcubeului i-e hrana
Sclipind, a-i vindeca luminii rana...
Aşa-n cuvinte-aici însăilate
Prin empatie şi complicitate
Le înţelegi metafora,
Icoana
şi strălucirea, poate...

BALADĂ ÎN STIL VECHI

Adie vântul ştiri prin dezfrunzire,
Încetinirea morţii prin plutire:
Aşa prin pagini scrise ca-n neştire
De moarte-am râs şi-am aşternut iubire
Pe pajiştile fără de noroc
Ce vor mai fi când nu vom fi anume...
Dintotdeauna un Acum în lume,
Mereu reîncolţind. Ca într-un joc
Pe care Timpul şi-l aduce-aminte
Să iarăşi fie, prin profane-sfinte
Pădurile Edenului d'antan...
Adio, vântul sunt şi-ţi bat în geam
Deschide uşa ăstor vii cuvinte
Eu te sărut cu-acest epitalam.

ÎNTREZĂRIREA

Acolo, la mările interioare
Ale Nesomnului
La scăldătorile Domnului
Este chemat lumii neştiutul
Cel visat şi născutul
Acolo,
La Estuare,
Unde curgerea reumple
sacrele amfore
Şi râd ale Vieţii izvoare
Acolo,
De unde am venit
Iertaţi de singurătate
Ca sâmburii în primăvara
Fără început şi sfârşit.
Acolo adastă
sufletul lumii boltind curcubeu
să se vindece moartea
în Dumnezeu?

LA MANSARDA LUI EMIL CIORAN

Există acel popor
Mereu cotropit ocupat
Vremelnic înnăscut
Vitregit sieşi prin efecte
Înspinat din al sevei instinct
Sânge – labirinth
Stigma lui fiind
Prin laic colind
A se ocupa pe sineşi
Ca o memorie lungă
În regresiune...

LUMINA LUMII

Nu scade-n suflet starea pădureană
Şi sanctuar mi-e inima, o rană
Din care izvorăşte, diafană,
Lumina lumii, consanguina geană
A Genomului
Inocenţa mută
Ascunderea, divina nepierdută.

PENULTIMUL ROMANTIC

Reprimit harul şi verbul lui scânteietor
Al hărniciei – cel mai viu între stimuli
Şi din care zeitatea râzând face semne

Acelaşi printre strigăte cântec am fost
Voi fi întrerupt şi revenind
Din propria-i recunoaşetere vie după
Ce sacre izvoruri mă reumplu de straniu
Sporind nesaţiul ce naşte lumină
Şi lecuindu-ne de moartea celor
Ce nu au mai ştiut suporta

Cu nelumeasca-mi iubire
Pentru ai mei, cei care cel mai puţin
m-au înţeles şi primit
despre ceilalţi asmeni nouă
mi-au vorbit răsunând sfinte daruri
moira şi din ascunderea sinelui propriu
omul revoltat a se fi născut
a muri – fără voie.

Încă verde ramura sangue-a cunoaşterii
Nu sunt cel pierdut în munte
Cu vârful săgeţii şi arcul frunţii
Boltind rezonanţe sub nocturn azimut
Constelaţiei Dragon natale.
Am exaltat umanul
Printre bucurii interzise-n afara
Ultimului paradis, cel purtat.

(Focuri reci au muşcat aura inimii
Sporind splendoarea-mpreună.
Darul de trup al cuvintelor
Orgasm al cascadelor, Cântec! –
Ci nu cărţile lor mincinoase)

Eu sunt sufletul meu
Cel despre care nu au tăcut
Nici orbii, nici geniul extazului.
Într-o noapte voi fi vizibil.

Ultimul nu va fi nicicândva.

POETUL

Ia pulsul memoriei
Între somnuri,
Între insomnii
Pe calea pe care
Cunoşti că o ştii.

Al cuvântului
îngherat, aşadar şi zburător
sine
al muşcăturii inimii
sublimată-n sărut
de când peceţile
în dualul abrupt
răsună-n ascundere.

Vindecător
nici răul, nici binele,
imun la îmbolnăvirea
prin preaiubire,
imun la îmbolnăvirea
prin prea ură
aici, între verbe.

Ia pulsul memoriei
Între somnuri,
Între insomnii
Pe calea pe care
Cunoşti că o ştii.

STIHIA...

Nirvanic feromonii-n damful toamnei
Scânteie jucăuşi ca-n părul doamnei
Pe care să o ştiu doar eu şi visul
Am botezat-o-n taina mea de-a scrisul
fecioara Aurie...

sub nimbul care-mi scade sub cuvinte
am fost gelos pe fameni şi ursite
şi mai ales pe-un înger orb, căzut
între nadir şi-ntre zenit,
stihie...

Gata de zbor, cu aripi două, gemeni,
O rog să ierte că n-am fost asemeni
În androgina sferă, printre cremeni.

Eu, suflet întrupat ca fiu al Fiinţei
Ea – jumătatea-n faremecele ştiinţei

Mi-e toamnă şi adio.

MITOPOEM

Desculţ prin lanul cel muşcat de mac
Narcoza verii mi-a ţinut de leac
Vrăjit de trilul unui pitpalac

Când fost-am eu răpit dinspre pădure
De paparude, dus în rug de mure,
Ca fruct cu sâmbur sacru, să mă fure

Scăpai, păzit de-un cheruvim cu spadă...
Târziu, când iarna deveni baladă,
Citii stelare urme, pe zăpadă...

Ca să nu uit, şi văzul meu să vadă.

STAREA

Suiam cu fruntea-ngenuncheată-n cer
Iluzia ce-şi rotunjeşte zarea
Rotundul aparenţelor... Chemarea
Era adânc-înaltă-n mine. Pier
Inverse pe cadrane cardinale,
Ci duhul resorbit învie Starea.

ADAIONA

Aina-Daina:
Cântă, zeiţă, mânia ce-l cuprinse pe Endimion
Cel neiubit de-ntuneric! Dorit de-ntuneric, de sinele-i
Sferic.“

În faţa ecranelor exoftalmice, în Mnemotecă,
Fluctuanţi ca electronii lui Brown
Crainici ventriloci devenind vocile altora
Fulx şi reflux al memoriei: ei ordonează răbdările
Şi de propria lor laşitate vor fi resorbiţi
dependenţii de moartea primordiei;
Pe scara dublă spirală a memoriei lungi
A demenţei aparent suportabile.
Atunci te-am dorit levitând în aura corpului tău
Dihotomic, dar obturatele-ţi chakre
s-au retras ca melcii pe nuiaua radiestezică
şi zeiţa ascunsă s-a crispat retractilă.

Incunabula amoeba zdrenţuitul sigiliu.

DIN BILOCAŢIA STĂRII

Infertilă latent, nu aveam cum să-ţi spun:
Tu devii casca şi microfonul psihospaimelor
Preoteasă a compasiunii voalat egotism
– alter egoul tău descendent – mugur spart,
bigotism al cartierului, grafitti şi naştere cu forceps
– în zadar la Athos pe lifturi de funie. Asceţii
lui Onan, zoofilii îşi ocultează caprele vechii cunoaşteri –
eboşe clone avataruri şi niciun „sentiment ca un cristal" –
maria nefeli, anorgasmia e recele nimb alunecat
între genunchii tăi abside eclectice –
o, nu ai fost cruţată de spectrul femelei celebrale
incubul a levitat în căderea din balcon şi fecioria lui
deghizată –
vai cuvintelor care te îngenunchează pe plaja lui Vermeier
şi poemelor tale care nu te vor naşte –
Era de-ajuns o noapte şi buchetul de crini orgasmici
Crinii purităţii – celei ucigaşe – însă în doze infime
să te ridici, să te revolţi
şi să naşti.
Opera ratată îl ratează pe demiurg, Substitutul.
Incunabula amoeba zdrenţuitul sigiliu.
Cine mai eşti tu, Adaiona, a cui eşti tu
Înghiţită hologramă a memoriei cu pietrele scânteiuţelor
tale
De acest concasor saurian infocibernetic
Cu un plus decisiv de uraniu al pastei de dinţi

Şi-al sărutului orb, de amant schizofrenic,
De moara animală de egregorul
Care în cifre înspinate îţi smulge doar scâncetul cărnii
– floarea de rug clonată în trandafirul englez –
căderea părului şi pubisul cu franjuri zdrenţuite
de ciclopul cu ochii de muscă
astral cianotic, fruct exotic al Durerii de a fi, a mai fi?

*

Îţi aştern atlazul de purpură al nirvanicului zăbranic
Dincoace de ghimpata incintă a aesteticii kamasutra
Foaie verde a Triadei a treia Da Vinci –
Lilith Adaiona senzuală cu braţul întins înspre erectilul
Adamic
În vreme ce îngerul care nu e şarpe şi Inseminator
– şarpe doar în partea de jos! –
în vreme ce Adamul tău pidosnic te dezmiardă cu vahuela
Adaiona Lilith
– iată, nu mărul, ci smochinul ucigaş este fructul
– seminţele pe care le numărase zeul cu limba –
Era suficient o noapte suspendându-ne sferic!

Cântă, zeiţă, mânia ce-l cuprinse pe Endimion
Cel neiubit de-ntuneric! Dorit de-ntuneric, de sinele-i
Sferic.

La ce bun cunoaşterea dacă nu de femeie, a ta de bărbat?
Precum în metatext, aşa şi în context, în subtext.
Neatins pentru tine pomul vieţii – deci morţii –

crengile tale îngreunate de poame
Care se culeg singure, cu vântul şi graurii.
Afrodisiacul de sub limbă şi cel din lobul tău temporal
Gârbovită ca acea femeie lămâie stoarsă a lui Charles Baudelaire
Sperioasă de micul tău penis – clitoris – zeiţa ascunsă
Sleită rece între labii şi muntele Venus
În zilnicul job cu asistenţă privată şi mâna dreaptă a convivului
Îngenuncheat sub biroul de studio – ca un vultur – găină.
Cum a separat Dumnezeu lumina de întuneric, Adaiona,
Dacă abia după aceea a făcut soarele şi luna?
Şi de ce Cristosul lucra a face din femeie bărbat?

*

În Capela Sixtină Dumnezeu este întors cu spatele la operă
– Captiv tridimensional –
Instantaneu voalat de proporţii
Inadvertenţa redării este viclenia Paracletului
Sau a substitutului proclet, cel jumătate şarpe, în partea de jos?
Spre chinurile stigmei ai suportat dualismul
Dintre situare cu spatele în condiţia naturii,
Cu faţa?
Naşterea sub ape şi transferul ei energetic în aer?

*

Am auzit seara vag cum trosnesc electronii erogenici
Sub pielea ta – reminiscenţă a
Norişorului de splendoare.
Un Adam în erecţie, cel aproape stins lângă tine,
– nu departe de îngerul ce te va alunga
Pentru păcatul neascultării de coabitare şi neştire de fruct
Fructul ale cărui seminţe le numeri cu limba.
Iată, acest text e craniul lui Yorick –
Sâmbure părăsit de moluscă, un cip îngheţat, întru slavă.
Şi în ultimul tsunami apheiron, tu, văzută de aproape orbul
Vermeer.

TEXTUL HERMAFRODIT

Îţi voi vorbi printre rânduri, Adaiona,
În virtutea nescriselor şi nevăzutelor încă
Un paradox arde-n inima logicii.
Sâmbure uitat, cine ştie, poate adus de vreo pasăre
Ghinda vreunui smochin ucigaş
Sau a stejarului cândva biciuit să-şi revigoreze seva.
Sângele tău, Adaiona, Adonai, seva – Eva.

*

Un viol a fost în afara edenului
– grădinii prejmuite de ziduri, Paradeisos –
şi îngerul cu sabia de foc, îngerul cu lasser
l-a înfăptuit, întru învăţătură, cunoaştere prin împreunare
a omului cu femeia sa:
fiu uman a se naşte.

*

Dinamica fiind dintotdeauna
A setei, foamei şi fricii – transcende?
Au inseminat îngerii instinctul lor de vânătoare
Principiul dinamic al hazardului?
Parte tăiată cu parte tăiată
A se perpetua naştere prin cunoaştere.
Vino la pieptul meu şi ascultă
Adaiona, cu secate izvoare lactee.
Tu, trup văzut şi ambiguu femeie.

VENIREA

Suntem cu toţii veniţi în cetate
În refugiul experimentului ciclic.
Incubator şi incubi, ca incestul Lor sacru
Să-şi ascundă efectele, stigma.
Aici, între dealurile cu nervii conectaţi
La constelaţia Dragon.
Ai ţinut vreodată în palme
Libelula dragon, cea cu ochiul compus
Ca să auzi cum visăm treziţi sub Proporţii?
Cândva au descins şi-au zidit sanctuare
Jertfindu-i pe cei din rasa lor stelară
Au îngropat în creiere harta galactică
Şi au ocultat azimutul.
Veniţi şi schimbaţi prin dezastre
Regeneraţi, să le dăinuie opera.
Sub un gheţar tace scrierea ce ne-a născut
Logosul străpuns şi însemnul Tau, al Splendoarei.
Cine suntem, cine eşti tu, în antimemorie
Mai schimbători decât memoria înflorind între senzori?

*

Orbii sacerdoţi ai diferenţiarelor divine,
Au ştiut prin aflare de sine.
Din adâncul şi necesara, vitala uitare
Ce ne separă prin curgere ca o altfel de ardere.
Nu se mai ştie de opera ratată
De eroarea ce ne-au atribuit-o nedrept
Nouă, ca Unicitate-n multiplu.
Prin succesive distrugeri şi reciclări
Clone colonizări şi altare –
Cel Sărac dintotdeauna din coapsele tale
Altar şi-a făcut: între Vatră şi Şatră.
Iată obârşia exilului lor, legea lor, idolatră.

ZEUL DUAL

Zeul nomad, zeul social, bătrânul de zile,
Tribalul şi Ginta
Prin aceasta-şi continuă stirpea.
Iernatic curcubeu rar văzut
La răscrucea istoriei.
Îngreunat de purpura morţilor noştri.

Cei vechi se credeau nemuritori,
Adaiona, eu am nins viscolit ca să aflu
Adeverindu-mă lumii, eu am nins
Aina-Daina, din Basme
Peste fericitele înfloriri ale rugilor
Şi respins-am cu Duhul mutaţia.
Trinitatea memoriei cântă!

ZEEA

Vino la pieptul meu stâng
Râzi, ca să ştii
Iată de unde vine şi pleacă
Suferinţa şi sacrul.
Sparge, sfărâmă pe genunchiul tău
Făcătura, omphalosul lor simulacru!

Fiu şi fiice să-mi dărui
Nemurind ca Neamuri, Adaiona, Deea.
Dulce argila luminelor!

Luciu al Apei scânteind o, zeiţă!
Cu buzele-ţi număr seminţele rodiei.

Mincinoşii dumnezei străini
În extincţie – şi zvântură harul
Şi revine din sine geneza de unde
De unde-ntrerupt reîncepe Hotarul.

LEGEA

Adaiona nu vezi tu cum în ascundere
Totul decurge, a se arăta numai semnul?
Tot mai înalt-adânc procentul de moarte
Orizontala-ntretaie cu verticala
Crucea etern-devenirii?
Ştiu asta orhideele, smochinul ucigaş
Şi înspinaţi trandafirii.
Vino la pieptul meu stâng
Aici golul sferic reface pulsaţia:
Corpul tău ştie şi uită-n orgasme
Să ne răzbune Legea Iubirii.
Orb curcubeul cu solzi,
Al Devenirii.

POSTLUDIU

Dar iată s-a făcut dimineaţă, Adaioana
Aprinde-mi de pe buze ultima ţigară
Trebuie să plec
Vor fi tot mai numeroşi cei ce necruţători
Vor înfiera opera ratată prin preaiubire
Închide Graalul, pecetluieşte-l.
Gura mea se va-ntoarce în Logos.

POESEU MARIEI TERESA LIUZZO

Autopsia imaginii sacrifică memoria lumii
În biotop, arheofiinţa recompune
Drumul omului zidirea din mers
A cunoaşterii.
Tânguie mierla inimii, sus, pe catargul
Celui dintâi azimut.
De dinaintea cuvântului
Creatorul arde apele dulci şi sărate
Sophia continuu ne naşte.

Memoria, cerul scânteind pe talazuri
Şi mătasea inteligenţei trestia cugetătoare
În toate acestea eu cel de departe
Sunt acolo, cu tine, Maria.

Răsună hesiodic murmurul monadelor
Gândirea muşcată de zeu a lui Averroes
Şi încă pulsând vinovată
Bolta frunţii titanilor.
Îţi gust ca fruct din eroare interzis
Auriul şi-azurul din privirea ta geamănă.
Atlaz al textului somptuos şi tandru
Infernul nepierdut necesar mutaţiei.
Aici, între purpura Etnei şi luna pienna
În Calabria
Cascadele liricii tale uitarea şi glaciaţia

Care demult ne-a ascuns în diferenţe
Şi treime divină.
Până se repetă geneza
Din imuabila dorinţă – fecioară
De-ntuneric gravid de lumină.

Dual străpuns, teandră,
În tiparul din melos,
Paideuma ciclic virgină.

ELEGIE

Netimp al zbaterii de suflet
Sub clopote sub vulturi, chin
Cu doar zenitul nopţii-n cuget
Că toate ce au fost mai vin...

Ni-e scris ce ne-amăgim că este
Din voia noastră ori din cer
Gemene aripi de Poveste
şi-n strigăt suie sus de creste
Sieşi misterul „adevăr“

Născuţi pe rând din constelaţii
Precum în cer şi sub cuvânt
Plecăm, ai ordinului sfânt,
Durata vârstei inversând
Străini, ca fraţii.

ÎNGERUL SĂLBATIC

Vino-ntr-o seară, înger sălbatic,
Tu ai căzut dintr-o noapte, cândva,
N-ai drept la moarte, veşnic ostatic
Partea din mine a o implora...

Încă pulsează-n ascuns jumătatea
Fructul să cadă, neinterzis
Tu muşcătura, eu plinătatea
Cea suspinată din paradis

N-am de cuvinte foamea primară
N-ai voluptatea unui fantasm
Tăiat al facerii verb să te doară,
Cum frigul morţii râde-n orgasm

Înger de sine-al divinei cunoaşteri
Între morminte fără de naşteri.

STAREA DE GRAŢIE

Memoriei lui Mircea Eliade

Mătasea stării scare n-o zdrenţuie nici vântul
catarge saltă zvelte pe-oceanele visate
al suferinţei geniu va sublima cuvântul
în frumuseţi perene, ce nu se tem de-o moarte

E-al sufletului liber tălăzuind Nesaţiul.
nu moartea doare, ci-mpotriva ei,
Fiinţa-şi sună zborul. Prezentul timp e spaţiul
ce-n Opere pulsează. Aşa, prin ochii tăi

Dumnezeirea cheamă, aproape din departe.

Cei ce trăiesc prea-arderi, ai mortului trecut,
îşi plăsmuie din spaime inoculata Vină –
Stigma căderii-n lume-a memoriei, prea plină...

Ci Spiritul cunoaşte al altui început
întoarcere în Logos, Lumina Lumii – lină,
Cunoaşterea Nocturnă, de-a pururea verginã.
Tu ţie-ţi eşti, cea vie, atot-Dimensiune!
Prezent-continuu, viaţă ce invers ne străbate
Calea spre Sinea Fiinţei, de Sine rugăciune.

Ci nu damnat se-ndură redevenirea-n semeni
ci-n androgina sferă-ntregirea, fraţii gemeni –
Nadir latent ca Zare, cu Dumnezeu asemeni.

VISE

Tata mirosea a iarnă
În vis mi s-a arătat
Nemişcat şi fără vârstă
Cum era tânăr bărbat

Doar cu mama n-am visat,
Nu era în vis cu el

Poate-a fost şi am uitat...

Frunză verde-un ghiocel...

ATHANOR

Arcane-n dans pe flăcări ireale
Tu, smuls din suflet şi-n volute-n sus
Dintotdeauna ard rupând capcane
Latent zvâcnit ca zborul nesupus

Mă-ncred în voi, venirilor fecunde,
Şi reprimesc demult cântat Ecou
De parcă s-ar izbi de margini (unde?)
Şi se întorc să le aud din nou

De neştiutul care ne resoarbe?
Lumina lumii lumilor de lumi?
Primordial Nesaţiu ce renaşte
Din tot ce pierea iarăşi fi antum.

LUSTRU
AJUNGĂ-I ZILEI RĂUTATEA EI?!

Un straniu-n toamnă dor de toţi ai mei
Nedesluşit, al sinelui de sine,
Septembrie natal când anii răi
Cu tropotiri şi plânsete de miei
Îi inversară Timpul Fost, ce vine…
Interiorul munte-n sus la zei
Geloşi, Entelehia sacră-n vamă
Orânduit-au. Sub genunchii mei
Nadir şi zare-au strâns, şi buni, şi grei,
Trecutul nu-i, prezentul nu mai cheamă
De parcă au mai fost şi vor să fie
Zăpezi şi cerul înstelat-n amiază
Lumina lumii zilelor stă trează
Catapeteasmă să o sfâşie o rază
Nu-mi faceţi sarcofag din poezie
Mai mult avem nevoie de-a iubi
Decât de-a fi iubiţi în astă lume
Necum adio vouă, fraţi anume
Şi prieteni vrăjmăşiţi pe-un bruş de nume
Nimic de împărţit doar a iubi
Sub stele-n miazănoapte cânt, ehei!
Dor subţiat şi beat de frumuseţe
Din cărţile de daruri dau bineţe
Celor ce vin şi fi-vor să dezveţe

Bine de Rău, iar suferinţi răzleţe
Să-i vindece de-o moarte şi pe ei…
Purtaţi de Noima Celuilalt Eon
Plângând ne naştem, ci râzând murim
Fiinţa ştie, rareori vreun Zvon
Străluce-n vis. Crezând, aflăm ce ştim
Zburaţi sub crucea lui Septentryon
Iertându-ne pe înşine ca semeni
Departelui de-aproape, iarăşi gemeni,
Dimensiuni să trecem fără vrere
Cum inima pulsând măsura-i cere
Nu carnea, ci lumina sfintei sfere
Dumnezeind splendoarea din femei.
Semiotica celestelor scântei
Îşi va muri chiar moartea-n partea vie
Să iar renască, epopee vie…
Pe noi să ne iertăm şi dragii mei
Ajungă-i zilei răutatea ei.
Odinioară, adineauri, toate
Vor fi din nou şi noi vom fi
în Durate.

ONIR

Vântul de noapte-l auzii prin Vis:
Divin şi chemător în sus de lume...
Trezitul gând, ulcior sonor, un nume
al celui care-am fost
Cândva ucis?
Izvor îngenuncheat, stelar, de spume...
Zvelt număr sacru.
Iar pe nuiaua dulce, de alun,
Cochilie de melc, un sarcofag
Al lacrimei ce Soarele străbun
L-a dăruit lunarului şirag
Unei zeiţe.

ADIO, DOMNIŞOARĂ!

Înşală-mă când încă-s foarte viu
Fă-o să ştiu, sau fără să o ştiu

Trădează-mă la timp cât se mai poate
Când mor de tot să nu-ţi mai faci păcate

Iar când auzi că-n fine, am murit,
Tu să nu-i crezi, oricum, m-ai părăsit

De-aceea-n ăst voios poem, spre seară,
Dă-te cui vrei. Adio, domnişoară!

AUTUMNALĂ

Dropii de foc prin spinii înfloriţi.
Toamna-i delir de tantrice cromatici
Prin parc iubiri bătrâne, singuratici
Cocori uitaţi ai basmelor, lunatici
Pierind cu umbra-n spate, viscoliţi...

OXIMORON

la Eminescu

Bizar impuls de-a scrie poezie
Să smulgi din aparenţe insomnii
Bătrânul chin, urâtul lumii vii,
Cândva visai că moartea-i viaţă vie.
Ceva din om ce nu îi aparţine,
Insinuant ca un ecou căzut
Al fiinţei din splendorile divine?
Etern prezentul fără de-nceput?
Tu, suflete, îi converteşti pelinul
În mierea femininei tale stări
Nu-i vinovat interstelar preaplinul,
Flămânda sieşi moarte-n disperări
Reminiscenţa arderii-i lumină
Venind buimacă-n limpezimi ce dor
Din chiar sămânţa fiinţei ne dezbină,-n
Cunoaşterea vinovăţiei Lor?

Doimea-n vulnerabila-i substanţă
Binom eclectic, sadomasochist
Pe curcubeu ca doliu şi instanţă
A asupririi, din esenţe, trist
Multiplă, prin proporţii, iad cu clanţă?
Străinul Gând fricos îngenunchează
Boltită fruntea zeului rebel?
Hermafroditul curcubeu pe-o rază,
Logos gravid păscut mormânt, de-un miel?

Apostoli psihologi vicleni, şamanii
Ca felurime-a Unului Sfărmat?
Etern se-ntorc prin golurile stranii,
Orbi sacerdoţi ai Verbului trădat?
Sau opera-i adoră? Să-i devore
Ca să sporească Noaptea-n zbor rotat
Miriade galaxii, astrale Hore
– Netimp visat?

POEZIA MEA

Spic al răbdării, poezia
Vârstei continue
Luminiscenţa ei pierdut
Resorbită în grăunţele cuvintelor.
De copil le-am înţeles cum
prind aripioare
multiplicându-l pe unul –
străpuns.
însă, vai, secerişul infam
Aritmie a mulţimii
ca moarte
de sine gravidă
număr hotărât
cât să fiu mâncat de cuvinte
ca pâinea
cu semnul crucii în cuţit
fulgerat.

PROMISIUNEA

Prin pierderi şi dezastre întrevăzui seninul
Repetitivul ciclic din sine răzbunat
Abia veniţi ne spus-au că astfel ni-i destinul
De când „Enuma eliş“ dintâi s-a întâmplat.

Precipitat prin semne profetic deductiv
E-al nostru sens în legea din sine-a Devenirii
Energofage-n eon Dimensiuni, captiv
E cercul în Spirala galactică şi-a firii

Miliardele de oameni ce-aşteaptă împlinirea
Promisiunii sacre se numără invers
Ca timp ce se resoarbe să iarăşi nască? Vers
Zero gravid de Sineşi, cândva dumnezeirea…

AICI...

Aici între poieni şi Sacru Freamăt,
Revin ecouri din celestul geamăt
Al Horelor din sacrele preluci,
Roiuri stelare, aurii năluci,
Îmi strigă numele vreo şapte cuci
De unde vii, străine, un'te duci?

Florile dalbe, Doamne, Lerui-Ler
Merg unde sare curcubeu din cer
Din marele, neîmblânzit Mister!

Mă dor cristale ce visează-n sus
Prin viscoliri în floare, spre Apus,
Trecute vieţi, ce-au fost de parcă nu-s!

Părinţii mei, nenumăraţi părinţii
Până-n origini, în sămânţa Ginţii,
Cu dulce dor de moarte-n Hăul Minţii

Năuc între poieni îmi râde plânsul
Şi nu mai ştiu adaosul, nestinsul,
Din care-ţi voi striga, în ultima-mi suflare,
Promisa, dumnezeică iertare
Ca-mbrăţişare.

OMUL POETIC

Vitraliu-înalt, interior răsună.
Mi-e sufletul din soare viscolit.
Lumini suspină-n freamătul umbrit
Ce vântul dimineţii mi-l adună
Endimion, înamorat de Lună.
Sunt sanctuaric ca fiinţă-n lume
Melos răzleţ roind pe rămuroase
Semantice grădini cărora nume
Le dau ca sărutări la zei geloase
De sub gheţar, am reînflorit, ca rună.
Duminical nocturn cu dor de stele
Celuilalt soare-i sunt prevestitor
Mă-nalţ a nu ucide, visător
Al felurimii de iubiri rebele
Din ce s-a stins prin ardere de tot
Nici hohot stihial, nici prea-răbdare
Nu m-a strivit. Pe zări interioare
Purtat de-un Duh genomic sacerdot
Nu doar să cred, ce ştiu! Ci prin aceea
Că am iubit Natura şi Femeia –
Purtatul Spirit prin îmbrăţişare
Cunoaşterea mea râde-nnoitoare
Primeşte Dar hoinar, din Harul viu.

E-n noi latentă Noaptea cea divină
Trezindu-se, lumină spre lumină
Din care-am răsărit, ca Omenire…
Invers ne duce Timpul ce-o să vină
Iar tu primeşte dar din har, tulpină
Dumnezeirea-n sacru se alină:
Înalţă-ne, să nu ucizi,
Iubire.

SPERIETURA

Luminile oarbe ale visului
Mistagogia, altarele urii,
Din amazonia post-paradisului,
Spre pustiirea infrastructurii.

PULSAŢIA

În memoria lui Omar Khayam şi Ion Barbu

Marile corpuri sfârşesc prin distrugere
Îngerii entropici au căzut prin femei
În devianţii mutaţiei, foamea de ugere
Le-a înecat prin chiar foamea de zei
Răzleţind energiile reciproc canibale
Suferinţa materiei de sămânţă din haos
În extincţia arderii teluric-astrale
Nu-şi mai află nicicând prin genune repaus
Pentru saurienii feroce năpasta
A căzut nicăieri aflându-şi scăpare
Marea Carne a pierit din aceasta –
Nesătulă de sineşi în ferocile fiare
Glaciaţii le-au stins felurimea de soi
Doar cei slabi în substanţa şi somnul cel mare
Au scăpat şi fragila fiinţă apoi
Răsări primăvara cea cosmică-n soare
Tu, bătrână cât timpul din celălalt timp
A oceanului piatră fierbinte întoarsă
În abisul termal al vulcanilor ghimp
Carapacea de ţest te-a salvat şi nearsă
De pârjolul cel cosmic, nici de frigul stelar
Te-a strivit jumătate-n târâş, de pietroi,
Galapagos edenic – norocos estuar –
Jumătate în cuib de nisip ca altoi

Şi-n placenta–ocean milioane de forme
Au gestat androgina matrice fosilă
Entitatea Noezei Enigmei Abnorme
Ghematrie Celestă, tu, Cosmică Grilă…
Unitatea dedusă-n mulţimile mici
Plurilumi ale Fiinţei ce veşnic transcende
În Spirala Eonului, structuri de fractali licurici
Surâzând sub Pleiadele Marei Calende
Inima Vie a Lumii de lumi numărate
Prin fractalii eonilor reversibil divini
Chiar acum, în metafora mea ritmic bate
Pulsatorie chakra Întâiei Lumini.

CUPRINS

Autoportret liric 5
Consolarea 11
Poemele încurajării 12
Post coitum depression 13
Suflet de tată 13
Medievală 14
Sfinţii închisorilor 14
Numai o parte 15
Divinul catharsis 16
Hermeneutica iluziei 16
Viaţa mea 17
®Adio color 18
Oximo(I)ron Bloguvia two 19
Acelaşi, altul 20
Atitudinea trandafir 22
Culcuşul 23
Entitatea poetică 24
Ars poetica 25
Teogonie 26
Aici ca oriunde 27
Diafan 28
Psalmodie 29
Hermes Trismegistossau omul biochimic 31
Mandala 32
Paradox 33
Asompţiune (II) „A triumfa prin pierdere“ 34
Aproape doar atât 35
Seminarul de la Castel 36
Orgasmul 39

Strofe 41
Eseu ontololologic 41
Eseu ontologic (variantă) 42
Ontogeneză 42
Naive 43
Ontopoema 44
Subconştientul iubitor de sine 45
Epilog 46
Dor I 47
Dinspre păduri 48
Uroburos, 2012 49
Altă laudă a somnului 50
Mitopoema sau Fiul 51
Mitopoemul sau Sophia 53
Poezioară 1 55
Poezioară 2 56
Eu nu, încă nu 57
Poetomul 57
Apocrife sceptice 58
(T)eroarea 59
Elegie la A.E. Baconsky 59
Etapa arderii 62
Antimemorie 63
Truisme 64
Dilema veche 65
Cubista 65
Dor II 66
Alegerea ca eroare latentă 66
Psalm laic 67

Aici, în gura lupului – întrebări care îşi răspund – 68
Ciborgantropos 69
Cunoaştere de noapte 70
Satira omului pătrat 71
Starea antipoieion 73
Autodafé 74
Poem în retragere 75
Iadrai 76
Mutaţia 77
Aruncătorul de cuţite 78
Neomul 79
Fără titlu 80
Poem 80
Transmutaţii 81
Alba singurătate 82
Mariei 85
Secularizare 85
Limpida goliciune 86
Poezia română 87
Neputinţa de a iubi 87
Eu dacă sunt, devin 88
Aestetica ludens 88
Ecranul 88
Oratio Vechio 89
Poezia mea 90
Amintire 91
La Demostene 92
Elegie la Simeria 93
Enunţul 94

Claudicaţie 95
Lauda florii de tutun 96
Imortele 97
Acolo şezum şi plânsem 98
Orfeica 99
Icoana ca stop cadru 99
Baladă în stil vechi 100
Întrezărirea 101
La mansarda lui Emil Cioran 102
Lumina lumii 102
Penultimul romantic 103
Poetul 105
Stihia... 106
Mitopoem 107
Starea 107
Adaiona 108
Din bilocaţia stării 109
Textul hermafrodit 113
Venirea 114
Zeul dual 116
Zeea 117
Legea 118
Postludiu 118
Poeseu Mariei Teresa Liuzzo 119
Elegie 120
Îngerul sălbatic 121
Starea de graţie 122
Vise 123
Athanor 124

Lustru Ajungă-i zilei răutatea ei?! 125
Onir.....127
Adio, domnişoară! 128
Autumnală 128
Oximoron 129
Poezia mea 130
Promisiunea 131
Aici... 132
Omul poetic 133
Sperietura 134
Pulsaţia 135

INCHEIERE

CHEIA DIN MUGURI

Sanscrita dezfrunzirii-i rădăcina
Coroanei ce se-ntoarce spre lumina
continuei Pulsații, clorofila
prin rămuroase-accederi...Poezia
ca sânge nou, zburat, entelehia.